

1981 மார்ச் 6]

பிரிவுகள் 5 முதல் 12 வரை, அவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டன.

திரு. க. இராமமூர்த்தி : துணைத் தலைவரவர்களே, பிரிவு 8-க்கான என்னுடைய திருத்தத்தை நான் முன்மொழியவில்லை.

பிரிவு 1, சட்டமியற்றும் முறை, நெடுந்தலைப்பு ஆகியவை, அவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டன.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். டி. சோமசுந்தரம் : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, “சட்ட மன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட, தமிழ் நாடு 1981 ஆம் ஆண்டு நிலவரி வசூல் (திருத்தச்) சட்ட முன்வடிவு (சட்ட மன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 5/1981) நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்” என்று முன்மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : அவை முன் உள்ள பிரச்சினை :

“சட்டமன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட, தமிழ் நாடு, 1981 ஆம் ஆம் ஆண்டு நிலவரி வசூல் (திருத்தச்) சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 5/1981) நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்”.

தீர்மானம், அவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டது.

(2) 1981 ஆம் ஆண்டு பத்திரப் பதிவு (தமிழ் நாடு திருத்தச்) சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 10/1981).

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. கிருஷ்ணசாமி : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, “சட்டமன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட 1981 ஆம் ஆண்டு பத்திரப் பதிவு (தமிழ் நாடு திருத்தச்) சட்ட முன்வடிவு @ (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 10/1981) ஆய்விற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும்”

என்று முன்மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : முன்மொழியப்பட்ட தீர்மானம் :

“சட்டமன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட 1981 ஆம் ஆண்டு பத்திரப் பதிவு (தமிழ் நாடு திருத்தச்) சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 10/1981) ஆய்விற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும்”.

[1981 மார்ச் 6]

(முற்பகல் 11-50)

திரு. பா. ரா. தாமஸ்: மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, பத்திரப் பதிவுச் சட்டத்திலே திருத்தத்தைக் கொண்டு வந்து மாண்புமிகு ஊரகத் தொழில் அமைச்சர் அவர்களால் இங்கே வைக்கப்பட்டுள்ள இந்தச் சட்ட முன்வடிவை வரவேற்பதிலே பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன். ஏற்கெனவே 1908 ஆம் ஆண்டு ஏற்படுத்தப்பட்ட மத்திய சட்டப்படி எந்தக் கல்வித் தகுதி இருந்தாலும், கல்வித் தகுதி இல்லாவிட்டாலும் யாரும், எவரும், எழுதப் படிக்கத் தெரிந்திருந்தால், அவர்கள் எல்லாம் பத்திரம் எழுதலாம் என்றிருந்தது. அப்படி ஒரு வாய்ப்பினைத் தந்ததன் காரணமாக அது சமுதாயத் திலுள்ள பாமர மக்களுக்குப் பெரும் தொல்லைகளைக் கொடுத்தது. கேரளாவிலே ஏற்கெனவே அதில் திருத்தம் கொண்டு வந்துள்ளார்கள். குறிப்பிட்ட கல்வித் தகுதியுடையவர்கள் யார் யார் இருக்கிறார்களோ, குறிப்பிட்ட உரிமம் பெறுகிறவர்கள் யார் யார் இருக்கிறார்களோ அவர்கள்தான் பத்திரம் எழுதலாம் என்கிற முறையில் சட்டத் திருத்தம் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அந்த முன்னோடியைத் தமிழகத்திலும் பின்பற்றி குறிப்பிட்ட கல்வித் தகுதியுடையவர்களை, பத்திரம் எழுதுவதிலே, இன்னும் பல துறைகளிலே அனுபவம் மிக்கவர்களை, சட்டம் அறிந்தவர்களைப் பத்திரம் எழுதச் செய்யலாம் என்கிற முறையில் ஏற்பாட்டினைச் செய்ய வேண்டும். அந்த முறையில் தான் கேரளாவிலும் கொண்டு வரப்பட்டது. அந்த முறையில் நான் இந்தச் சட்ட முன்வடிவை வரவேற்கிறேன். இதற்கு முன்பு பத்திரம் எழுதுகிறவர்கள் செய்த தவறுகளினால் மக்கள் பலவிதமான தொல்லைகளுக்கு உள்ளாகியிருந்திருக்கிறார்கள். பொதுவாக இத்தகைய பத்திரங்களை எழுதுகிறவர்கள் நல்லவர்களாக, நல்ல திறமையுள்ளவர்களாகத்தான் இருக்கிறார்கள். ஆனால் திறமையில்லாதவர்கள் தங்களைத் திறமையுள்ளவர்கள் போல் பாவனை செய்து இந்தத் தொழிலில் இறங்கியதன் காரணமாக களளம் கபடமற்ற பாமர மக்கள் இவர்களைத் திறமையானவர்கள் என்று நம்பியதன் காரணமாக, பல தொல்லைகளுக்கு ஆளானார்கள். பாமர மக்களை ஏமாற்றி அவர்களுடைய பத்திரங்களில் திறமையின்மையின் காரணமாக சிக்கல்களை உண்டாக்கி அவர்கள் நீதிமன்றங்களுக்குச் சென்று வீண் செலவு செய்யும்படி செய்து மக்களைப் பாழாக்கினார்கள். இப்படிப்பட்ட நிலையில், இத்தகைய போக்கினைத் தவிர்க்க இந்தச் சட்ட முன்வடிவு வருவதால், நான் இதை முழு மனதுடன் வரவேற்கிறேன். ஆகவே, இந்தச் சட்டத் திருத்தம் இப்போது தேவைப்படுகிறது. ஆற்றல் படைத்தவர்கள், நல்லவர்கள், திறமையானவர்கள் பத்திரம் எழுதுபவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்றால், அவர்களுக்கு இந்தச் சட்டத்தின் மூலம் எந்தவிதத்திலும் அடிப்படையான அழிவு இல்லை. ஆனால், எதனால் இந்தப் பத்திரம் எழுதுபவர்

1981 மார்ச் 6]

[திரு. பா. ரா. தாமஸ்]

கனால் அந்தத்தக் காலத்திற்கு ஏற்ப, அவ்வப்போது ஏற்படுகின்ற சட்டத் திருத்தங்களுக்கு ஏற்ப, பத்திரங்களை நல்ல முறையில் எழுத முடியாமல் போயிற்று என்பதையும் நாம் பார்த்தாக வேண்டும். பொதுவாக கொத்து மாற்றங்களைப் பொறுத்தவரையில், இதை எழுதுகிறவர்களுக்கு அதுபற்றிய போதுமான அறிவும் ஆற்றலும் இல்லை. ஆனால், சட்டம் படித்த வழக்கறிஞர்களுக்கு இது சம்பந்தமான புரண அறிவும், ஆற்றலும், அனுபவமும் இருக்கின்றன. இப்படிப் பத்திரம் எழுதுபவர்கள் அண்மையில் ஏற்படுத்தப் பட்டுள்ள சில சட்டத் திருத்தங்களுக்கு உள்ளாகியிருக்கக்கூடிய சட்டங்களைப் பற்றிக்கூட அறியாமல் இருக்கிறார்கள். அண்மையில் ஏதாவது சட்டத் திருத்தங்கள் சேர்த்த உரிமையைப் பொறுத்தவரையில் கோண்டுவரப் பட்டிருக்கின்றன. மூன்று எழுதி வந்தபடி, அதை அப்படியே பின்பற்றி பத்திரம் எழுதுபவர்கள் எழுதுகிறார்கள். பொது மக்களை இவர்கள் ஏமாற்றுவதன் காரணமாக அவர்கள் நீதிமன்றங்களுக்குச் செல்ல வேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. குடும்பங்கள் ஒற்றுமையாக இருந்த நிலை மாறி, 'பேஸ்லஜ்' அடிப்படையில் குடும்பங்கள் இரண்டாகி நிலைமையும், வழக்கு மன்றத்திற்குப் போய் ஏதாவது பணத்தை விடாக அவர்கள் செலவு செய்கின்ற நிலையையும் தவிர்க்கும் முறையில் இந்தச் சட்ட முன்வடிவு கொண்டுவரப்பட்டிருப்பதால், நான் இதை வரவேற்கிறேன்.

யாருக்கு உரிமங்கள் வழங்கப்பட வேண்டுமோ, யார் உரிய கல்வித் தகுதி பெற்றிருக்கிறார்களோ அவர்களுக்குத்தான் பத்திரம் எழுதுகின்ற உரிமையைக் கொடுக்க வேண்டும். பொதுவாக இந்தச் சட்ட முன்வடிவைப் பொறுத்தவரையில், பத்திரம் எழுதுகின்ற உரிமை பல நாடுகளில் குறிப்பாக அமெரிக்கா, மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகள். சில்கப்பூர் போன்ற நாடுகளில் வழக்கறிஞர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் தான் பத்திரம் எழுதுகிறார்கள். அவர்களே எழுதி அவர்களே கையொப்பப்பட்டு, அவர்களே பத்திரப் பதிவாளர்களிடம் சென்று பத்திரத்தைப் பதிவு செய்கின்ற நிலையும் அந்தநாடுகளில் இருக்கிறது. இத்தகைய நிலையை நம் நாட்டில் ஏன் பின்பற்றக்கூடாது என்பதைப்பற்றி மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் யோசிக்க வேண்டும். இதற்காகத்தான் நான் ஒரு திருத்தம் கூடக் கொடுத்திருக்கிறேன். சட்டத்தை நன்கு அறிந்தவர்கள், வழக்கறிஞர்கள் பத்திரத்தை எழுதுவார்களானால், அவர்கள் நடப்பதும், பணம் வீண் விரயமாகவும், வழக்குமன்றங்களுக்குக் செல்கின்ற நிலையும் வராது.

சென்னை மாநிலம் கூட்டாக இருந்தபோது, ஒரே ஒரு கட்டக் கல்லூரி தான் இருந்தது. இன்றைக்கு தமிழகத்தை எடுத்துக்கொண்டால், பாண்டிச்சேரி உட்பட 6 சட்டக் கல்லூரிகள் இருக்கின்றன. மதுரை, கோவை,

[திரு. பா. ரா. தாமஸ்]

[1981 மார்ச் 6]

திருச்சி, அண்ணாமலை நகர், சென்னை, புண்டிச்சேரி ஆகிய இடங்களில் சட்டக் கல்லூரிகள் இருக்கின்றன. இன்றையதினம் ஏராளமான சட்டப் படித்த வழக்கறிஞர்கள் வேலைவாய்ப்பு இல்லாமல் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு உற்சாகம் அளிக்கும் வகையில் சிக்கலான, சிரமமான, துடிப்பான பத்திரங்களை எழுதுகின்ற உரிமையையாவது வழக்கறிஞராகப் பதிவு பெற்றவர்களுக்கு வழங்கினால், அவர்களிடையே இருக்கின்ற வேலை வாய்ப்பின்மை என்கிற அவல நிலை போய்விடும். மக்கள் அநாவசியமாக வழக்குமன்றத்திற்குச் சென்று பணத்தை வீண் விரயம் செய்ய வேண்டிய அவசியமும் இராது. சிரமமான, சிக்கலான, துடிப்பான சில குறிப்பிட்ட பத்திரங்களைப் பொறுத்தவரையில் மட்டும் இதற்கான உரிமையை வழக்கறிஞர்களுக்கு வழங்கலாம். அதற்கான சட்டத் திருத்தத்தை இந்தச் சட்டத் திலே கொண்டு, வர வேண்டும். வழக்கறிஞர்களாலேயே டிராப்ட் செய்யப்பட வேண்டும், அவர்களாலேயே அப்டெஸ்ட் செய்யப்பட வேண்டும், அவர்களாலேயே பத்திரப் பதிவாளர் முன்பாக பத்திரம் சமர்ப்பிக்கப்பட வேண்டும் என்கிற முறையில் சட்டத்தை மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டு அமைகிறேன். நன்றி. வணக்கம்.

டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம்: மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு ஊரகத் தொழில் அமைச்சர் அவர்களால் சமர்ப்பிக்கப் பட்டிருக்கின்ற 1981 ஆம் ஆண்டு பத்திரப் பதிவு திருத்தச் சட்ட முன்வடிவின் மீது என்னுடைய சில கருத்துக்களைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இப்போது 1908 ஆம் ஆண்டிலிருந்து இருந்து வருகிற ரெஜிஸ்ட்ரேசன் ஆக்டைப் பின்பற்றி வருகிறார்கள். பத்திரம் எழுதுபவர்களுக்குக் குறைந்தபட்சம் இருக்க வேண்டிய கல்வித் தகுதிகளும், இதுபற்றிய நல்லறிவும் இல்லாத காரணத்தால், பல தவறுகளும், பொதுமக்களுக்கு இடையூறுகளும் ஏற்பட்டன. இந்நிலையில் பொதுமக்கள் பெரிதும் பதிக்ஷப்பட்டார்கள். இது அனைவரும் அறிந்த ஒன்று. படித்தவன் பாட்டைக் கெடுத்தான், எழுதினவன் எட்டைக் கெடுத்தான் என்பதைப்போல எதிர்காலத்தில் இதுமாதிரி எழுதிக் கெடுக்கின்ற நிலையும், பொதுமக்கள் இடையூறுக்கு ஆளாகும் நிலையும், நீதி மன்றத்திற்குச் செல்லுகின்ற நிலையும் தவிர்க்கப்பட வேண்டியவற்றை அடிப்படையில் இந்தச் சட்ட முன்வடிவு கொண்டுவரப்பட்டிருப்பதால், நான் இதை வரவேற்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இங்கே மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சி உறுப்பினர் திரு. சங்கரலிங்கம் அவர்கள் எப்போது பார்த்தாலும் கண்ணியாகுமரி மாவட்டம் பற்றிப் பேசுவது உண்டு. இப்போதும் நான் அதைப்பற்றி நினைத்துப் பார்த்துக்கிறேன். கோள்விலை 1955 ஆம் ஆண்டிலே செய்யப் பட்ட மாற்றத்தின் அடிப்படையிலே செங்கோட்டையிலும், கன்னியாகுமரி

1981 மார்ச் 6] [டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம்]

மாவட்டத்திலும் அமுல்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அதேமாதிரி திட்டத்தை தமிழகம் முழுமைக்கும் கொண்டு வருவதை நான் வரவேற்கிறேன். பத்திரம் எழுதுபவர்களுக்கு இன்ன கல்வித் தகுதி இருக்க வேண்டுமென்று நிர்ணயம் செய்ய வேண்டும். கல்வித் தகுதியுடையவர்களுக்கு லைசன்ஸ் தருவதுடன் அவர்களாலேயேதான் பத்திரம் எழுதப்பட வேண்டும். அப்படிச் செய்வது பாமர மக்களுக்குத் துணை நிற்பதாக இருக்கும். பாமர மக்கள் ஏதோ ஒருவர் எழுதுகிறார், அவரிடம் விவரம் எல்லாம் சரியாகத்தான் இருக்கிறது என்று எண்ணி ஏமாந்து போகாமல் இருப்பதற்கு இந்தக் கல்வித் தகுதி நிர்ணயம் அவசியம் தேவை. கல்வித் தகுதி பெற்றவர்கள் இன்றைக்கு ஏராளமான பேர்கள் இருக்கிறார்கள். சுற்றவர்களுக்கு வாய்ப்பு தரப்பட வேண்டும். மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவருடைய நல்ல உள்ளத்தினை இது போன்ற சந்தர்ப்பங்கள் வரும்போது அறிவார்த்தவர்கள் பயன்படுத்திக் கொள்ள ஏற்ற வாய்ப்பினை இந்த அரசு ஏற்பாடு செய்து கொடுக்க வேண்டும். ஏற்கெனவே பத்திரம் எழுதிக்கொண்டிருப்பவர்கள், இதில் அனுபவம் பெற்றவர்கள், ஆற்றல் பெற்றவர்கள் இப்படிப்பட்டவர்களையும் நாம் இழந்து விடக்கூடாது. அவர்களுக்கும் ஒரு கல்வித் தகுதியை நிர்ணயித்து, ஐந்து வருடம் அல்லது பத்திர வருடம் அனுபவம் என்கிற நிலையையும் நிர்ணயம் செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்வது நல்ல முறையில் பத்திரம் எழுதப் படுவதோடு தகுதியுள்ளவர்களுக்கு நாம் வாய்ப்பினைத் தருவதோடு நல்ல அறிவுள்ளவர்களை வளர்க்கத் துணைபுரிவதாகவும் இருக்கும். இலங்கையில் வக்கில் குமாஸ்தாவாக இருக்கக்கூடச் சட்டம் படித்ததாக வேண்டும். சட்ட வல்லுநருக்குரிய அனைத்துத் தகுதிகளையும் அவர்களும் பெற்றிருக்கிறார்கள். ஆனால் வழக்காய் மட்டும் முடியாது. இவ்வளவு அறிவு பெற்றவர்களாக அவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

திரு. க. இராமமூர்த்தி : வக்கில் குமாஸ்தாவுக்குச் சட்டக் கல்வித் தகுதி இருக்க வேண்டுமென்று இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை.

டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம் : அவர்கள் மூன்று ஆண்டு சட்டக் கல்வி படிக்க வேண்டும். நீதிமன்றத்தில் ஸ்தாபி முடியாது. அப்படிப்பட்டவர்கள் நிறைய பேர் இன்றையதினம் இலங்கையில் பணியாற்றுகிறார்கள். இது போன்ற பல விவரங்களை நான் தந்தால், மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. இராமமூர்த்தி போன்றவர்கள் பல வக்கில் குமாஸ்தாக்களை உருவாக்க முடியும் என்று கருதுகிறேன். (சிரிப்பு) பத்திரம் பதிவு செய்யப்படும்போது அதற்கான கட்டணத்தை வரங்குகிறோம். அந்தக் கட்டணத்தை ஒவ்வொரு வகைப் பத்திரத்துக்கும் இவ்வளவு இவ்வளவு கட்டணம் என்று ஒரே அளவில்

[டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம்] [1981 மார்ச் 6]

முறைப்படுத்த வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். பத்திரம் எழுதுபவர்களுக்கு இவ்வளவு என்று நாம் நிர்ணயிப்பதுடன், ஒவ்வொரு பத்திரமும் இப்படி இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்பதையும் வரன்முறைப்படுத்த வேண்டும். அதற்கு விளக்கமாக ஏற்கெனவே இருந்த சட்டத்திலே தெரிவாக வழிகளை இருப்பதாக நான் கருதவில்லை. யாரும் எளிதில் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய முறையிலே தெரிவாக, விவரமாக அது எழுதப்பட வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். கோராளிலே 1957 ஆம் ஆண்டு இருந்தும் மேற்கொள்ளப்பட்டதன் அடிப்படையில் நாமும் வழிமுறைகளை மேற்கொண்டால், ஒரு சிறந்த வழிமுறைக்கு நாம் அடிக்கோலியவர்கள் ஆவோம். அந்த முறையில் தேர்வாணைக் குழு மூலம் தகுதியுடையவர்களை பத்திரம் எழுதுகின்றவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தால் சிறப்பாக இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்து என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

THIRU J. M. MIAKHAN: Sir, I think that prescribing a qualification for the people who write the documents is not necessary. Already, the people who sell their properties find it difficult to get their documents registered. As a matter of fact, the Registrar himself sees, before registering the document, whether the document is written properly or not. These people who are already in the trade know their business. They may not be Advocates or legal experts; but they know how the documents are to be written and they know very well the form in which a document is to be written. Therefore, we need not unnecessarily meddle with these things. If the Government want to prescribe some qualification and to ask the Public Service Commission to make the selections, as another hon. Member said, we would only be increasing the cumbersomeness of the procedure. I will give an example of what is being done in other countries. In Hongkong, where I had been, they do not even charge a registration fee. Here, we levy a registration fee at 16 per cent. In Hongkong, they charge only 50 dollars for each copy of document. They charge 150 dollars for three copies of a document—one copy to be with the Registrar, one to be with the buyer and the other copy to be with the seller. That is all what is required to be done in countries like Hongkong. Here, we are having all sorts of cumbersome procedures. Therefore, to insist on a qualification for the people who write the documents is not necessary. It is sufficient if they are registered. If the Government want, they may prescribe a fee for document-writing and they may insist that a receipt be given. That will be sufficient. With these words, I conclude my speech.

1981 மார்ச் 6]

(தண்பகல் 12-00)

THIRUMATHI MANDAKINI KRISHNAMURTHI: Mr. Deputy Chairman, Sir, I thank you for having given me this opportunity to speak on this Bill. I welcome it because it is a very forward step. But, at the same time, I would like to make certain suggestions.

I welcome it because I have had occasion, on a number of times, to visit the Sub-Registrar's Office to get copies of documents. I feel that along with the minimum qualification which the Government are going to prescribe, there may be a clause enabling the holding of an examination to try and see that the document-writers write legibly. Now, what happens very often is this. There is a saying in Urdu as "Kudh likely; Kudha Pahe" which means "You write and God only must read it." A number of documents are written so illegibly that we are not able even to read them. I hope that when the new set of document-writers are selected, this point will be kept in mind and that it will be seen that their hand writing is legible.

Another point which I would like to suggest is that, while making these selections, women should be inducted in at least 50 per cent of the posts. Now, the women-clients find it very difficult even to enter the Sub-Registrar's Office. There is no place for them to sit, even in the verandah. The verandah, the side-rooms and other places are always full with groups of people sitting there and the women find it very difficult to sit there.

Sir, I welcome this Bill very much. But, because document-writing is a kind of self-employment, we cannot think of having highly qualified people for this. But, at least we may choose the best among those who are available and who have got experience in this work. Thank you.

THIRU A. R. DAMODARAN: Sir, the Bill seeks to amend the Central Act. The amendment seeks to give Government powers to license document-writers. For my part, I do not agree with the principle of the Bill at all for reasons which I shall state.

My first point is this. A document written by a licensed document-writer will not necessary be accepted by the Registration authorities because the Registration authorities have their own rules of scrutinising documents. So, if the Government license

[Thiru A. R. Damodaran]

[1981 மார்ச் 6]

the document-writers, it does not mean that all documents written by these people are going to be accepted by the Registration authorities.

No. 2, Sir, even the best of documents written by the acutest legal authorities—the best legal brains in our country have been writing documents—are often the subject-matter of litigation in courts. Even if the best among the advocates writes a document, it does not mean that it will not be taken to Court on interpretation of some clause, etc.

No. 3, I dislike this provision of the Government entering the field and issuing licences to document-writers and prescribing qualifications for such people. If we analyse what has happened in our country and in our State, at present, we will find that 80 per cent of the documents written in our villages for the literate or illiterate ryots are written probably by the Village Karnams—Kanakku-pillai or the, Village Munsif—and these documents are registered and have passed muster. The moment the Government bring rules regarding licensing of document—writers, the Government will have to prescribe educational qualifications and that will disqualify the vast numbers of experienced people who, today are writing 75 per cent of these simple documents like sale documents, mortgage documents for which the standard form has already been prescribed, which most of these document-writers follow.

My hon. Friend Thiru Thomas has said that Advocates will be more competent in drafting the documents. Without meaning any disrespect to the legal profession, I may even point out that 60 per cent of the documents written by Advocates are written by the Advocate's Clerks themselves. This is what is happening in actual practice. Any Advocate tells him, "You write this mortgage deed or sale deed." The settled form is there and the Vakil, Gumastha writes it in a very beautiful manner. I have had documents written by them and I have not been able to correct them, though I am a Graduate. I do not know why this reform has been brought forth. Nobody from this side has asked the Hon. Minister to introduce this reform and it has come like a brilliant idea at midnight. Perhaps the idea came because it has been adopted in Kerala in 1955. I do not know the conditions in Kerala, why it was introduced, and what abuses had crept into the system. I certainly feel that licensing procedure for document-writers is totally

1981 மார்ச் 6]

[Thiru A. R. Damodaran]

unnecessary, needlessly futile in the sense that we will be causing great hardship to all these persons. My hon. Friend Thiru Janarthanam wants examination to be conducted for licensing document writers. We are already conducting examinations for selection of village officers. The Government would have to make 25,000 document writers to write examinations and all these papers will be centrally valued by examiners of which departments—I think probably in the Registration Department—and the examination will have to be conducted by the Service Commission. Sir, I have not been able to understand the real purpose of this Bill. If it is intended to reform the system of document writing, then this licensing procedure is not going to reform the process at all because documents written by licensed document writers may also be rejected by the Registration Department. What the Hon. Minister should have solved is the tremendous delay in registration of documents, the tremendous delay in getting copies of documents. In some of the Registration Offices where there is very heavy work, the Hon. Minister could have introduced the Xerox Machine for taking copies of documents within 24 hours and giving them to the general public. This is there in every public library and in every registering office in other countries. But this reform has not been thought of by the Hon. Minister. Now the document writers will have to obtain licence after payment of necessary fees and will have to get the same renewed periodically. There is the bigger danger in the proposal of the Government to fix the charges which the document writer will have to collect for writing a document. Who is going to see that these fees alone are levied? It will be the Registration Department, Sir. May I point out that even in the Registration Department, the State Government has fixed the fees for registering

(பிற்பகல் 12-10)

documents? Is there any person in the State who has registered a document, who has merely paid the fees to the State and has been able to get a document registered in the Registration Department?

(மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் தலைமை)

Does not the Hon. Minister know that there is a system of unofficial fees collected invariably by 90 per cent. of the Registration Officers for registering documents? The Hon. Minister has fixed a fee which may be Rs. 25 but what we pay there is Rs. 50 to get the

[Thiru A. R. Damodaran] [1981 மார்ச் 8]

document registered. Otherwise, they will say, "This 'and' should not be in this sentence and this 'but' need not be there; you correct these and bring it day after tomorrow". To eliminate all these delay, we naturally have to pay what is known as 'Speed-money' for registration.

Sir, a number of reforms are required in the Registration Department. I welcome the hon. Member Thirumathi Mandakini Krishnamurthi's plea that 50 per cent of the so-called licensed people should be women. We wait for such a long time in the Registration Offices that it would be a pleasure to have somebody to talk to at least while we wait for the documents to be registered. I plead that all these regulations are needless. Our Tamil Nadu is full of rules and regulations on every aspect of life. To bring it in the field of document writers also is to bring in an unnecessary provision in the Registration Act which is already extremely complicated. I hope that on reconsideration the Hon. Minister will certainly not give effect to this because we are merely empowering the Government to make rules. May I request that he may hold this in abeyance until we reach a stage where it really becomes necessary? I oppose this Bill in principle and think that it is totally unnecessary and that it will not improve the system of registration or the system of document-writing in the State. Thank you.

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : தலைவர் அவர்களே, இந்தச் சட்ட முன்வடிவை நான் பொதுவாக வாசிக்கிறேன். ஏற்கெனவே எழுதப்பட்ட தஸ்தாவேஜுகளில் குறைபாடுகள் இருப்பதால், பொதுமக்களுக்கு இதனால் பாதிப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று இந்தச் சட்ட முன்வடிவிற்கான நோக்கத்தில் சேரல்லப்பட்டிருப்பது உண்மைதான்.

இப்போது டாக்டுமெண்ட் ஓரட்டர்கள் அனைவரும் லாயக்கற்றவர்கள் என்று நாம் சொல்லிவிட முடியாது. அவர்களிடமும் நல்ல தாம் இருக்கிறது. இனிமேல் டாக்டுமெண்ட் ஓரட்டர்களாக வருபவர்களுக்கு ஒரு தகுதியை வைப்பது என்பது ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய ஒன்றுதான். இதனால் ஏற்கெனவே இருக்கிற டாக்டுமெண்ட் ஓரட்டர்களையும் நாம் தெருக்களில் விட்டுவிடக்கூடாது என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். தற்போது பத்தாயிரக் கணக்கானவர்கள் தமிழ் நாட்டில் டாக்டுமெண்ட் ஓரட்டர்களாக இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எழுதிய தஸ்தா

1981 மார்ச் 6]

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

வேலுகளில் குறைபாடுகள் இருந்தால், அவைகளை 'ரிவோக்' செய்து கொள்ளும் அதிகாரம் இருக்கிறது. இதை மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. இராமமூர்த்தி அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். இனிமேல் இதில் புதிதாக வருகிறவர்களுக்கு ஒரு தேர்வு வைத்துக்கூட லைசென்ஸ் தரலாம்.

தமிழ் நாட்டில் ஏற்கெனவே வக்கில் குமாஸ்தாக்களைப் பொறுத்தவரை, ஆரம்பத்தில் ரெஜிஸ்டர் செய்யாமலேதான் இருந்தார்கள். அவர்கள் அனைவரும் ரெஜிஸ்டர் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று வந்தபோது, ஏற்கெனவே இருந்தவர்கள் அனைவரும் ரெஜிஸ்டர் செய்யப்பட்டனர். புதிதாக வருபவர்களுக்குத்தான் 'குவாலிபிகேஷன்கள்' பொருந்தும் என்று அப்போதே வழிமுறைகள் செய்யப்பட்டன. அதைப்போலத்தான் இப்போதும் நாம் செய்ய வேண்டும். ஏற்கெனவே இருப்பவர்கள் அனைவரும் பதிவு செய்யப்பட வேண்டும். புதிதாக வருகிறவர்களுக்கு மட்டும் தகுதிகளை நிர்ணயிக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அதோடு கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் ஒரு தவறான முறை நடைபெறுவதாக அறிகிறேன். கோளத்தில் 'ரெஜிஸ்டிரேஷன் பீஸ்' குறைவாக இருப்பதால் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் உள்ளவர்கள் தங்களின் சொத்துக்களை அங்கே போய் ரெஜிஸ்டர் செய்து கொள்கிறார்கள் என்று ஒரு தகவல் சொல்லப்படுகிறது. அது எந்த அளவுக்கு உண்மை என்று புரியவில்லை. அதோடு அது எப்படி நடைபெறும் என்பதும் எனக்குப் புரியவில்லை. எந்த ரெஜிஸ்ட்ராருக்கு 'ஜூரிஸ்டிக்ஷன்' இருக்கிறதோ அங்கேதான் ரிஜிஸ்டிரேஷன் செய்ய முடியும். ஆனால் கோளத்தில் போய் வேறு ஒரு சொத்துக்கு உரிமை சர்ட்டிபிகேட் வாங்கிக்கொண்டு வந்து கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் உள்ள சொத்துக்களையும் ரெஜிஸ்டர் செய்து விடுகிறார்கள் என்று கேள்விப்படுகிறேன். இது எப்படி முடியும் என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. இருந்தாலும் பலர் இப்படிச் செய்வதாகச் சொல்கிறார்கள். அதாவது கோளத்தில் ரெஜிஸ்டிரேஷன் பீஸ் குறைவாக இருப்பதால் இப்படிச் செய்வதாகச் சொல்கிறார்கள். எனவே கோளத்தில் இருக்கிற ரெஜிஸ்டிரேஷன் பீசையும் இங்கே இருப்பதையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து, தமிழ் நாட்டில் அது அதிகமாக இருக்குமானால், அதைக் குறைக்க வேண்டும் என்று கூறி, மசோதாவை ஆதரித்து அமைகிறேன்.

திரு. க. இராமமூர்த்தி : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தச் சட்ட முன்வடிவைப் பொறுத்தவரையில், நான் என்னுடைய முழுமையான எதிர்ப்பைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இது ஒரு தேவை

[திரு. க. இராமமூர்த்தி]

[1981 மார்ச் 6]

யற்ற, அவசியமற்ற சட்ட முன்வடிவு என்பது மட்டுமல்ல, புதிய பிரச்சினைகளை உருவாக்கும் சட்ட முன்வடிவுமாகும். இதன் மூலம் புதிதாக லைசென்ஸ் பெற்றவர்கள்தான் இனிமேல் பத்திரங்களை எழுதும் தகுதியையும் அதிகாரத்தையும் பெறுவார்கள் என்ற நிலை உருவாகிறது. இந்தச் சட்ட முன்வடிவை நிறைவேற்றுவதன் மூலம் இதுவரை இருந்து வந்த பிரச்சினைகளுக்கு ஒரு முடிவு கட்டப்படுவதாக அரசாங்கத் தரப்பில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இனிமேல் லைசென்ஸ் பெற்றவர்களிடம் எழுதப்படும் தஸ்தாவேஜுகளைப் பொறுத்தவரையில், இதுபோன்ற காரணங்களுக்காக நீதிமன்றங்களுக்குப் போக வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்படாது என்ற உத்தரவாதத்தை அரசுத் தரப்பில் வழங்குவார்களானால், நான் இந்தச் சட்ட முன்வடிவை நிறைவேற்றித் தருவதற்குத் தயாராக இருக்கிறேன். சில சந்தர்ப்பங்களில் பத்திரங்களை யார் எழுதினாலும், இதுபோன்ற பிரச்சினைகள் நீதிமன்றம் வரை வரத்தான் செய்யும். அது தவிர்க்க முடியாத சூழ்நிலை என்பதை நாம் உணர வேண்டும். எனவே பத்திரங்களை பட்டம் பெற்றவர்களோ, வழக்கறிஞர்களோ எழுதவில்லை என்ற காரணத்திற்காகத் தான் நீதிமன்றங்களுக்குச் செல்ல வேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது என்ற வாதம் சரியல்ல. இதைச் சொல்லும்போது, இதற்கு நேர் எதிரான வாதத்தையும் அரசு ஏற்கத் தயாராக இருக்க வேண்டும். படித்தவர்களும், வழக்கறிஞர்களும் கூட பத்திரங்கள் எழுதும்போது, இது நீதிமன்றத்திற்குப் போகிறபோது கூட இவர்கள் நம்மிடத்தில்தான் வர வேண்டும் என்ற அடிப்படையில், சுற்றி வளைத்து எழுதுவது கூட பழக்கமாக இருக்கிறது. எனவே இது நடைமுறையில் மனிதனின் மனதைப் பொறுத்ததே தவிர, சூழ்நிலையைப் பொறுத்ததே தவிர, வேறல்ல. அதோடு பத்திரங்களில் தவறு ஏற்பட்டு நீதிமன்றத்திற்குப் போகிற சூழ்நிலையே கூட எப்போதோ ஒரு முறை ஏற்படுவதே தவிர, அன்றாடம் நடைபெறுவதில்லை.

அநேகமாக 100-க்கு 90 கிராமங்களில் அங்கே பணியாற்றும் கிராமக் கர்ணம்தான் பத்திரங்களை எழுதுவது வழக்கமாக இருந்து வருகிறது. பழக்கத்தின் காரணமாகவும் அனுபவத்தின் காரணமாகவும் அவர்கள் எழுதுகிறார்கள். சில சொற்றொடர்களை உரிய முறையில் பயன்படுத்தத் தெரிந்திருப்பதால், அவர்கள் எழுதுகிறார்கள். சில பதப்பிரயோகங்களைக் குறித்தே கூட நீதிமன்றங்களுக்குப் போகிற நிலைமையும் உண்டு. கிராமக் கர்ணங்கள் போன்றவர்கள் அனுபவத்தின் அடிப்படையில் பதப்பிரயோகங்களைத் தெரிந்து எழுதுகிறார்கள். அதோடு பத்திரங்களை எழுதும்போது, தமிழில் கூட்டு எழுத்துக்களோடு எழுதுவது என்பது அவசியமான ஒன்றாக

1981 மார்ச் 6]

[திரு. க. இராமமூர்த்தி]

இருக்கிறது. விட்டுவிட்டு ஒவ்வொரு எழுத்தாக எழுதுவதைவிட சங்கிலித் தொடர்போல எழுதுவதற்குக் காரணம், இடையிலே வேறு வார்த்தைகளையோ எழுத்துக்களையோ நுழைக்க முடியாத வகையில் எழுதுவது அவசியமாகிறது. சில நேரங்களில் ஒரு எழுத்தே கூட வார்த்தையின் அர்த்தத்தையே விபரீதமாக மாற்றி விடுவதுண்டு; பத்திரத்தின் நோக்கத்தையே கூட மாற்றி விடுவதுண்டு. எனவேதான் இப்படிக் கூட்டெழுத்துக்களை உபயோகிப்பது நடைமுறையாக இருக்கிறது. அதோடு அவைகள் தேவைகளாகவும் இருக்கின்றன. அப்படி எழுதக் கூடியவர்கள்தான் நின்று நிலைக்கிறார்கள். யார் வேண்டுமானாலும் எழுதுவது என்பதில்லை. சில குறிப்பிட்டவர்களுக்குத்தான் அந்த வாய்ப்பு இருக்கிறது. வாதத்திற்கு வேண்டுமானால் யார் வேண்டுமானாலும் எழுதலாம் என்ற அடிப்படையில் நாம் பேசலாம். ஆனால் பல கிராமங்களில் பத்திரங்களை எழுதுவது என்பது சிலருக்குத்தான் அனுபவப்பட்ட ஒன்றாக இருக்கிறது. நான் இதைச் சொல்லும்போது, லைசென்ஸ் என்று சொல்லப்படும் சட்ட பூர்வமான தகுதியைப் பற்றிச் சொல்லவில்லை. அதைத் தாண்டி, மக்கள் சிலரை இந்தக் காரியத்தினைச் செய்வதற்குத் தகுதியுள்ளவர்களாக அங்கீகரிக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட நிலையில் மக்களே சிலரை அங்கீகரிக்கும்போது, அரசு எதற்காக அவர்களைத் தகுதியுள்ளவர்கள் என்றோ அல்லது இல்லாதவர்கள் என்றோ பிரிக்க வேண்டும் என்று எனக்குப் புரியவில்லை.

பெரிய சொத்துக்களைக் குறித்து பத்திரம் எழுதும்போது அல்லது செட்டில்மெண்ட் அல்லது உயில் எழுதும்போது கூடுமானவரை அது தொடர்பான வழக்கறிஞர்களை, சட்ட வல்லுநர்களைக் கலந்து ஆலோசித்து அவர்கள் மூலமாகத்தான் எழுதுகிறார்கள். தேவைப்பட்டால், அவர்களிடம் எழுதி வாங்கிக்கொண்டு வந்து தங்களுக்குப் பழக்கப்பட்ட பத்திரம் எழுதுகிறவர்கள் மூலமாக எழுதிக் கொள்கிறார்கள். இதில் கைராசிகுடப் பார்க்கிறார்கள். பம்பாயில் இருப்பவர் தஞ்சாவூரைச் சார்ந்தவரானால், அவருக்கு யாரிடத்தில் எழுதினால் கைராசி உண்டு என்று நினைக்கிறாரோ அவரிடம் தஞ்சாவூருக்கு வந்து எழுதி வாங்கிக்கொண்டு போகிற நிலைகூட இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட நிலையில் இப்போது இருக்கும் முறையை மாற்ற என்ன அவசியம் ஏற்பட்டது என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. இந்த மாநிலத்தில் பட்டம் பெறாதவர்கள்தான் வக்கீல் குமாஸ்தாக்களாகப் பணிபுரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படிப் பட்டம் பெறாதவர்கள் இலங்கையில் வக்கீல்களாகப் பணிபுரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று ஆளும் கட்சியைச் சார்ந்த டாக்டர் சனார்த்தனம் தன் பேச்சிலே குறிப்பி

[திரு. க. இராமமூர்த்தி]

[1981 மார்ச் 6]

பிட்டார். இந்தியாவிலேகூட சட்டக் கல்வி பெறாமலேயே, பல்கலைக் கழகத்தின் பட்டப் படிப்பு மட்டும் பயின்று, வழக்கறிஞர்களாகத் தங்களை வக்கீல்களாகப் பதிவு செய்து கொண்டு மிகச் சிறப்பாகப் பணியாற்றியவர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். ஆகவே . . .

டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம்: படித்தவர்கள் இலங்கையில் நிறைய இருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளுகிற முறையில் அங்கே அப்படிச் செய்கிறார்கள் என்று சொன்னேன். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. இராமமூர்த்தி அவர்கள் கைராசிபற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். டாக்டர்களைப் பொறுத்தவரையில்தான், கைராசிபற்றிப் பார்ப்பதைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால், பத்திரங்களை எழுதுவதற்குக்கூட கைராசி பார்ப்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர்தான் இங்கே முதன் முறையாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்.

(பிற்பகல் 12-20)

திரு. க. இராமமூர்த்தி: பத்திரத்தை எழுத எந்தக் கல்வித் தகுதியை மாண்புமிகு உறுப்பினர் கூறுகிறார் என்று எனக்குப் புரியவில்லை. சட்டக் கல்வியைக் குறிப்பிடுகிறாரா அல்லது எழுத்துக் கல்வி பயிற்சியைக் குறிப்பிடுகிறாரா என்று தெரியவில்லை.

டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம்: எழுதப் படிக்கிற அறிவு மட்டும் கொண்டு பத்திரத்தை எழுதும்போது சட்டப் பிரச்சினைகள் வருகின்றன. தவறாக எழுதுவதால் தவறு ஏற்படுகிறது. ஆகவே குறைந்தபட்ச அறிவு தேவையென்று நினைக்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : அனுபவ ஞானம் வேண்டும் என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் சொல்லுகிறார்.

* **திரு. க. இராமமூர்த்தி :** அனுபவ ஞானம் வேண்டும் என்று நான் சொல்லுகிறேன். அது வேண்டாம் என்று அவர் சொல்லுகிறார். சட்டக் கல்வியறிவு பெற்றதால்தான் எழுத முடியும் என்ற நிலை வந்தால், நான் அதை ஏற்றுக்கொள்கிறேன். சட்டக் கல்வி பெற்றவர்கள் எழுதினால், அது வழக்குமன்றத்திற்குப் போகாது என்ற உத்தரவாதத்தைத் தர முடியுமா? பத்திரத்தை எழுதுகின்ற பணியிலே இப்போது இருக்கிறவர்களை வேண்டாம் என்று சொல்ல வேண்டிய அவசியம் என்னவென்று தெரியவில்லை. இவர்கள் எழுதுவதால் பிரச்சினைகள் வருகின்றன. அதனால் நீதிமன்றத்திற்குப்

1981 மார்ச் 6]

[திரு. க. இராமமூர்த்தி]

போக வேண்டிய நிலை வருகிறதென்றால், லைசென்ஸ் பெற்ற எழுத்தாளர் களால் எழுதப்படும் பத்திரங்கள் வழக்குமன்றத்திற்குப் போகாது என்ற உத்தரவாதத்தைத் தரப் போகிறார்களா? அவர்கள் தவறு செய்யமாட் டார்கள் என்று எப்படிச் சொல்லுகிறார்கள் என்று எனக்குப் புரியவில்லை. அவசியம் இல்லாமல் அரசாங்கம் ஒவ்வொரு சட்டத்திலும் கை வைக்கிறது. நம்முடைய அரசாங்கம் எல்லாச் சட்டங்களிலும் கை வைக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறது. மனிதன் மூச்சு விட வேண்டும் என்றால்கூட, அரசாங்கத்தின் அனுமதியால்தான் நடக்கிறது என்ற உணர்வை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று நினைக்கிறது. அந்த அடிப்படையிலே எதையாவது செய்ய வேண்டும் என்று நினைக்கிறார்கள். பத்திரப் பதிவுத் துறையைப்பற்றி வெளியே அதிகமான பேச்சு இல்லாமல் இருந்தது. ஆகவே இப்படிப்பட்ட ஒரு சட்ட முன்வடிவைக் கொண்டுவந்து அந்தத் துறையைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ளுங்கள் என்று அறிவிக்கின்ற முறையிலே இந்தச் சட்ட முன்வடிவு வந்திருக்கிறதே தவிர, இதனால் உடனடியாக மாநிலத்திற்கு என்ன பலன் கிடைக்கப் போகிறது என்று தெரியவில்லை. இதனால் பலன் ஏற்படுவதைவிடச் சங்கடங்கள், கஷ்டங்கள்தான் அதிகம். ஏற்கெனவே, இருந்த கிராமக் கர்ணங்களை வேலையை விட்டு அனுப்பிவிட்டோம். அவர்கள்தான் பத்திரங்களை எழுதிக் கொண்டிருந்தார்கள். பத்திரம் எழுதுவதால் அவர்களுக்கு வருமானம் வர வாய்ப்பு இருந்தது. இப்போது அதிலேயும் மண்ணை அடித் திருக்கிறார்கள். இந்தச் சட்ட முன்வடிவால் என்ன இலாபத்தை நாம் அனுபவிக்கப் போகிறோம் என்று தெரியவில்லை. அவசியம் இல்லாமல், மக்க ளுக்குத் தொல்லை கொடுக்கிற, இருக்கின்ற பிரச்சினைகளைத் தீர்க்காமல், புதிய பிரச்சினைகளை எழுப்புகின்ற சட்ட முன்வடிவாக இது இருக்கிறது. அமைச்சர் அவர்கள் அதையெல்லாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அமைச்சர் அவர்களுக்கு உள்ள ஏகப்பட்ட வேலையில் இதைப் பார்க்க முடியவில்லை என்று நினைக்கிறேன். ஆகவே அமைச்சர் அவர்கள் மீண்டும் பரிசீலனை செய்கின்ற வகையிலே இந்தச் சட்ட முன்வடிவை திரும்பப் பெற வேண்டுமென்று கோருகிறேன்.

திரு. ம. சங்கரலிங்கம்: மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, அவையின் முன் வைக்கப்பட்டிருக்கின்ற பத்திரப் பதிவு திருத்த மசோதா மீது என்னுடைய கருத்தை எடுத்து வைப்பதில் நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இந்தத் திருத்த மசோதாவிற்கான காரணம் சொல்லப்பட்டிருப்பதில், தமிழ் மாநிலத்தில் கன்னியாகுமரி மாவட்டம், செங்கோட்டை தாலுக்கா ஆகியவற்றில், திருவி தாங்கூர்-கொச்சியில் இருக்கிறபோது இருந்து தொடர்ந்து இருந்து வருகிற

[திரு. ம. சங்கரலிங்கம்]

[1981 மார்ச் 6]

அந்த முறையை மாநிலம் முழுவதற்கும் கொண்டு வருகிறோம் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே தமிழகத்தோடு அந்த மாவட்டம் இணைந்து சுமார் 25 வருடங்கள் கழிந்த பிறகு, இரண்டு முறையையும் நடைமுறைப்படுத்தி அதில் சிறப்புகள் இருக்கின்றன என்பதை ஒப்புக்கொண்டு அதைக் கொண்டு வருவதாக இங்கே சொல்லப்படுகிறது. உண்மையில் பத்திரம் எழுதுவதில் சில ஒழுங்குமுறைகளைக் கொண்டு வருவது மிகவும் அவசியம் என்று நான் கருதுகிறேன். அதோடு கூட இன்னும் பல திருத்தங்களும் கொண்டு வரப்பட வேண்டும்.

பத்திரப் பதிவு நடைபெறுவது சம்பந்தமாக வருஷா வருஷம் அடிக்கடி சில அரசு ஆணைகளைப் பிறப்பித்து கட்டணங்களை உயர்த்திக் கொண்டே இருக்கிறோம். அதன் விளைவு என்ன என்பதைத்தான், மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவர் திரு. நல்லசிவன் அவர்கள், “கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் இப்படி நிலவுகிறது என்று நான் கேள்விப்படுகிறேன்” என்று சொன்னார்கள். நடைமுறையிலே இருப்பது அப்படித்தான். கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் செங்கோட்டை தாலுக்காவில் உள்ளவர்களில் பெரும்பாலோர் கேரள மாநிலத்தோடு தொடர்பு கொண்டிருப்பதால், அவர்களுக்குரிய சொத்து தமிழகத்திலும் இருக்கும், கேரளத்தில் உள்ள கொல்லம், புனலூர் போன்ற பகுதிகளிலும் இருக்கும். இந்தச் சொத்தை அவர்கள் பங்கிடும் போது, கேரள மாநிலத்தில் இருக்கும் சொத்தையும், தமிழகத்தில் உள்ள சொத்தையும் சேர்த்துப் பங்கிட்டு பத்திரப் பதிவு செய்துகொள்ள கேரள மாநிலத்துச் சட்டம் அனுமதி அளிக்கிறது. ஆனால் அப்படிச் செய்ய நம்முடைய மாநிலச் சட்டம் அனுமதிக்கவில்லை. திருவனந்தபுரத்தில் உள்ள சொத்தைச் சேர்த்து நாகர்கோவிலில் உள்ள சொத்தையும் சேர்த்து பாகப் பத்திரம் எழுதி நாகர்கோவிலில் உள்ள சப்-ரிஜிஸ்ட்ராரிடம் கொடுத்தால், இப்போது இருக்கக்கூடிய சட்டப்படி அனுமதி கொடுக்க முடியாது என்று மறுத்து விடுகிறார்கள். அதே சமயத்தில் கேரள மாநில அரசு மிக விசாலமாக, புத்திசாலித்தனமாக இரண்டு சொத்துக்களையும் சேர்த்துப் பங்கிட்டு அனுமதி அளிக்கிறது. ஆகவே அந்த வகையிலும் நம்முடைய சட்டம் திருத்தப்பட வேண்டும்.

கேரளத்தில் பத்திரப் பதிவுக்கு இருக்கக்கூடிய கட்டணம் மிகக் குறைவு. இங்கே இருக்கக்கூடிய சட்டணம் மிகவும் உயர்வு. ஐம்பதினாயிரம் ரூபாய் உள்ள சொத்தைப் பதிவு செய்யும்போது இங்கே ஏழாயிரம், எட்டாயிரம் ரூபாய் செலவாகுமானால், அங்கே ஆயிரம் ரூபாயிலேயே செய்து விடலாம். சாதாரணமாக எங்கே போய் செய்தால், இலாபம் இருக்குமோ அங்கே போய்

1981 மார்ச் 6]

[திரு. ம. சங்கரலிங்கம்]

செய்வது இயல்பு. இதனுடைய விளைவு என்னவென்றால், கோளா மாநிலத் திலிருந்து தமிழகத்தின் எல்லைப் பகுதி அருகில் இருக்கக்கூடிய பரதசாலை, நெய்யாற்றங்கரை, கொல்லம், கோட்டையம் போன்ற பகுதிகளுக்கு சப்-ரிஜிஸ்ட்ராரை மாற்ற ஒரு இலட்சம் ரூபாய் கேட்கிறார்கள். கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சி ஆட்சி நடத்தும் மாநிலத்திலா இப்படி ரேட் கூடியிருக்கிறது என்றால், கூடியிருப்பது உண்மைதான். அதிலே சந்தேகம் இல்லை. இது எல்லோருக்கும் பொது, கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சியானாலும், காங்கிரஸ் ஆனாலும் இதிலே மாற்றம் கிடையாது. இப்படிப் பணம் கொடுத்து மாற்றல் வாங்கிய ரிஜிஸ்ட்ரார் சொல்லுகிறார், 'நாகர்கோவிலில் ஏழாயிரம் ரூபாய் கொடுத்துப் பதிவு செய்வதைவிட இங்கே கொண்டு வந்து ஒரு ஆயிரம் ரூபாய் கொடுத்தால் போதும், எனக்கு இரண்டாயிரம் ரூபாய் கொடுங்கள், நான் பதிவு செய்து தருகிறேன்.' என்று சொல்லுகிறார்.

கோளாவில் அரிசி விலை உயர்ந்தால், நம்முடைய மாநிலத்தில் உள்ள கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் அரிசியின் விலையை உயர்த்துகிறோம் என்று சொல்லுகிறோம். திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலிருந்து கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திற்கு அரிசி போகக் கூடாது, அப்படிப் போனால் அங்கேயிருந்து கோளத்திற்கு அது போய்விடும் என்று சொல்லி அடிக்கடி சட்டம் போட்டு அமுல்படுத்துகிறோம். ஆனால் பத்திரப் பதிவுத் துறையைப் பற்றி இதுவரை அரசின் கவனத்திற்கு வரவில்லை என்று நான் அறிகிறேன். ஆகவே, இப்போது இதை அரசின் கவனத்திற்கு நான் கொண்டு வருகிறேன். கோள மாநிலத்தில் இருக்கக்கூடிய கட்டணத்திற்கொப்ப தமிழகத்திலே இருக்கக் கூடிய கட்டணத்தைக் குறைக்க வேண்டும். அதற்காக விரைவிலே சட்டத் திருத்தத்தைக் கொண்டு வர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பத்திரம் எழுதுகிறவர்களுக்கு ஒரு தகுதி, திறமை ஆகியவைகளை உருவாக்க அரசு எடுத்த முயற்சியை நான் வரவேற்கிறேன். அதே சமயத்தில் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. இராமமூர்த்தி அவர்கள் சொன்ன குறைபாடுகளும் இல்லாமல் இல்லை. அனுபவரீதியாகத் திறமையாகப் பத்திரம் எழுதுபவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குச் சட்ட நுணுக்கம் தெரிகிறது. தமிழிலே சட்டம் படித்து நுணுக்கமாக, அனுபவ ரீதியாக எழுதுகிறார்கள். வில் ஆனாலும் சரி, செட்டில்மென்ட் ஆனாலும் சரி, பின்னாலே வழக்கு வராமல், தொல்லை வராமல் நுணுக்கமாக எழுதுகிறார்கள். லைசென்ஸ்காரரிடம் பதிவு செய்ய வேண்டும் என்றால், கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் செங்கோட்டையில் இருக்கும் அனுபவம் உள்ள பத்திரம் எழுதுபவர்களிடம் எழுதி விட்டு, அனுபவம் இல்லாத லைசென்ஸ் வாங்கி வைத்துள்ளவர்களிடம்

[திரு. ம. சங்கரலிங்கம்]

[1981 மார்ச் 6]

15 ரூபாய், 20 ரூபாய் கொடுத்துவிட்டு கையெழுத்து வாங்கிவிடுகிறார்கள். அத்தகைய குறைபாடு இல்லாமல் இருக்கக்கூடிய வகையில், இனிமேல் லைசென்ஸ் கொடுக்கும்போது, திறமை குறைந்தவர்கள் லைசென்ஸ் பெறாத வகையில், அவர்களுக்கென்று தனியாக வகுப்பை நடத்த வேண்டும். பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் மூலம் தேர்வு நடத்த வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். நான் சொல்லுவது தேர்வு அல்ல, வகுப்பையே நடத்த வேண்டுமென்று சொல்லுகிறேன். இதற்காக பல்கலைக் கழகத்தில் டிப்ளமா கோர்ஸ் வர வேண்டும்.

(பிற்பகல் 12-30)

ஏனெனில் அவர்களுக்கு சொர்த்துரிமை பற்றிய சட்டம், தெரிய வேண்டும். வாரிசு சட்டம் தெரிய வேண்டும். அது அஞ்சல் வழிக் கல்வி மூலம் ஒரு வருடம் டிப்ளமோ கோர்ஸ் என்று வைத்து அதிலே பி.ஏ. பாஸ் ஆனவர்கள் எழுதி, அதிலே அவர்கள் தேர்வு பெற்றவர்களாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அவர்களுக்குத்தான் அந்த லைசென்ஸ் கொடுக்க வேண்டும் என்று விதி போடலாம். ஆகவே 3 பல்கலைக் கழகங்களோடும் இதுபற்றித் தொடர்பு கொண்டு பத்திரப் பதிவுக்கு என்று ஒரு டிப்ளமோ கோர்ஸ், சர்ட்டிபிகேட் கோர்ஸ் கொண்டு வந்து, அதிலே வயது வரம்பைத் தளர்த்தி, இப்போது அந்தப் பணியிலே ஈடுபட்டிருப்பவர்களுக்கும் ஒரு வாய்ப்பு கொடுத்து செயல்படுத்த வேண்டும். புதிதாகப் பட்டம் பெற்றவர்களுக்கும் வாய்ப்பு கொடுக்க வேண்டும். அப்படிக் கொடுக்கும்போது, அவர்களுக்கு கையெழுத்திலே தேர்வு முக்கியமாகக் கொடுக்க வேண்டும். கையெழுத்து சரியாக இல்லாவிட்டால், அதை முதலிலே ரத்து செய்யலாம். அப்படி அழகாக எழுதியும் அதில் இடைச்செருகல் இல்லாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அந்த அளவுக்கு பரிசீலனை செய்து இந்தச் சட்ட முன்வடிவைக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அந்த முறையிலே இப்போது ஒரு படி எடுத்து வைத்திருக்கிறது.

அடுத்து, நம்முடைய பதிவுத் துறையிலே கைக்கூலி எங்கேயும் தாண்டவமாடிக் கொண்டதானிருக்கிறது. பத்திரப் பதிவு செய்வது என்ற உடனே அந்த அதிகாரிகள் என்ன நினைக்கிறார்கள்? “ஏதோ நீங்கள் எல்லாம் சொத்துக்கள் வாங்கி வைத்திருக்கிறீர்கள். உங்களுக்கு ஏதோ கிடைக்கும். எங்களுக்கு என்ன பங்கு?” என்று கேட்கிறார்கள். அந்தப் பாகம் என்று வைக்கிறபோது, இந்தத் துறையில் உள்ளவர்களும் ஒரு பங்காளி என்று கருதுகிறார்கள். அவர்களுக்கு அப்படித்தான் தோன்றுகிறது. இப்போது மத்திய அரசு ஒரு சட்டம் வைத்திருக்கிறது. எஸ்டேட் டியூட்டி என்றால் என்ன

1981 மார்ச் 6] [திரு. ம. சங்கரலிங்கம்]

அர்த்தம்? யாராவது சொத்து வைத்திருந்து, நிரம்ப சொத்து வைத்திருந்து, அவர்களுடைய சொத்தை அவருடைய வாரிசுகளுக்கு வைக்கிறபோது அவருடைய சொத்தில் ஒரு சதவிகிதம் அரசாங்கத்துக்கு என்று வைக்க வேண்டும். அதுதான் எஸ்டேட் டியூட்டி என்பதன் தத்துவம். அப்படி செட்டில்மெண்ட் செய்கின்றபோது, பாகம் வைக்கின்றபோது, நமக்கு ஒரு பங்கைத் தரலாமே என்பதுபோல அவர்கள் இருக்கின்றார்கள். அரசாங்கத்திலே சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற அதிகாரிகளுக்கு அப்படிக்கேட்கின்ற ஒரு மன நிலை அங்கே இருந்துகொண்டிருக்கிறது. அவர்கள் அதை உருவாக்கி, ஒழுங்குபடுத்தி, திறமையாக நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். முதலிலே 'ரிஜிஸ்ட்ரேஷன் பீஸ்' எவ்வளவு, ஆயிரம் ரூபாய்; அதற்குப் பத்திரச் செலவு எவ்வளவு, கைக்கூலி எவ்வளவு என்பதையெல்லாம் கணக்கிட்டு தயாராகவே வைத்துக்கொண்டு பத்திரம் பதிவு செய்யப் போகிறார்கள். அந்த நிலைமையை மாற்றியமைக்க வேண்டும் என்று நான் உரிமையோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன். இது ஒரு தொடக்கம். அரசு நல்ல சீர்திருத்தங்களைக் கொண்டு வந்து பதிவுத் துறையில் இருக்கக்கூடிய எல்லா கேடுகளையும் நீக்க வேண்டும். அதற்கு காம்ப்ரிஹென்சிவ் பில் கொண்டுவர வேண்டுமென்று என்னுடைய கருத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டு அமைகிறேன். வணக்கம்.

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. கிருஷ்ணசாமி : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்களே, தமிழ் நாடு பத்திரப் பதிவு திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு பற்றி இதுவரையில் மாண்புமிகு அங்கத்தினர்களும், எல்லாத் தரப்பு அங்கத்தினர்களும் தங்களுடைய மேலான உணர்வுகளைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். முதற்கண் மாண்புமிகு அங்கத்தினர்கள் சொன்ன நல்ல ஆலோசனைகளையும் நல்ல கருத்துக்களையும் அரசு மனதிலே கொண்டு இதற்கான நியதிகளை உரிமைகளை வழங்குகின்றபோது, மேற்கொள்ளுகின்ற திருத்தங்களை உருவாக்குகின்றபோது தக்க வகையிலே ஆவன செய்யும் என்று முதலில் உறுதி கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

முதற்கண் சில விவரங்களைச் சொல்வது என்னுடைய தார்மிகக் கடமை என்று கருதுகிறேன். மதிப்பிற்குரிய அங்கத்தினர் திரு. இராமமூர்த்தி அவருடைய கருத்துக்களைச் சிறப்பாக நல்குகின்றபோது, ஒரு விவரத்தை இந்தக் கண்ணியமிக்க சபையிலே வைத்துள்ளார்கள். நல்ல பல கருத்துக்களைச் சொல்கின்ற நேரத்தில், கருத்துக்களினுடே இந்தச் சட்ட முன்வடிவைப்பற்றி அவர்கள் ஒரு உணர்வைச் சொன்னார்கள். அரசினுடைய அனுகுமுறை பற்றி, அரசு மேற்கொண்டிருக்கின்ற சட்ட முன்வடிவினுடைய தன்மைகளைப் பற்றி, அவர்கள் கருத்துக்களை நல்கினார்கள். அப்படிச்

[திரு. கே. ஏ. கிருஷ்ணசாமி]

[1981 மார்ச் 6]

சொல்கின்ற நேரத்திலே “ ஏதாவது செய்ய வேண்டும். ஏதாவது செய்து பதிவுத் துறைக்குப் பெயர் வாங்கித் தர வேண்டும். இன்றைக்குப் பதிவுத் துறையைப்பற்றி அவனி அறியாமல் இருக்கிறது. உலகம் அறியாமல் இருக்கிறது. மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் பல பணிகள் காரணமாக யோசனை செய்தாரோ இல்லையோ, ஆனால் இதைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இந்த பதிவுத் துறையினுடைய விவரங்களை உலகம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்பதற்காக இதைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் ” என்று அவர்களுடைய உணர்வை மனதாரச் சொல்லியிருப்பார்கள் என்று கருதுகிறேன்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. இராமமூர்த்தி அவர்களுக்கு மிகவும் பணிவாகச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். அவர்களும் நானும் காப்பாற்ற வேண்டிய அளவுக்கு, ஒரு பலவீனமான துறையில் பதிவுத் துறை. அது இன்றைக்கு ஏறத்தாழ 100 ஆண்டுகளைக் கடந்து, இன்னும் சொல்லப்போனால் 117 ஆண்டுகளைக்கூட கடந்து, மக்களுக்கு இன்றும் தொடர்ந்து சேவை செய்து வரக்கூடிய ஒரு துறை. 1834 ஆம் ஆண்டு இந்த பதிவுத் துறை விரிவாக்கப்பட்டு 117 ஆண்டுகளாகப் பல மேடு பள்ளங்களைக் கடந்து எல்லாத் தரப்பு மக்களுக்கும் சேவை செய்கின்ற ஒரு சர்வீஸ் டிப்பார்ட்மெண்டாக இருந்துகொண்டு பணி புரிந்து வருகிறது. இதை இந்த நேரத்தில் தங்களுடைய மேலான கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

அது மட்டுமல்ல. இன்றையதினம் ஒரு மனிதனுடைய வாழ்க்கையில் இணைந்துள்ள துறைகள் அரசில் எத்தனையோ இருக்கின்றன. ஆனால் எந்தத் துறைக்கும் இல்லாத தனித்தன்மை இந்தப் பதிவுத் துறைக்கு உண்டு. பிறந்தது முதல், தொட்டில் முதல், கல்லறை வரை மனிதனுடைய நடவடிக்கைகளில் இந்தத் துறை பின்னிப் பிணைந்திருக்கிறது. அது எந்தத் துறை என்றால், இந்தத் துறைதான். தொட்டில் முதல் கல்லறை வரை மக்கள் எந்த நடவடிக்கை எடுத்தாலும், எந்தச் செயலை எடுத்தாலும், மக்களுக்குப் பணி புரிகின்ற வகையிலே இந்தத் துறை பணிகளை வகுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அது மட்டுமல்ல, வேறு எந்தத் துறையிலும் இல்லாத அளவுக்கு இன்றைக்கு இந்தத் துறை 11 சட்டங்களைச் செயல்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. அப்படிச் செயல்படுத்திக்கொண்டிருக்கின்ற ஒரு துறை, பதிவுத் துறைதான். (1) இந்தியன் பார்ட்னர்சிப் ஆக்ட், Indian Partnership Act,

(2) சங்கங்களின் பதிவுச் சட்டம் (Societies Registration Act)

(3) பிறப்பு இறப்பு பதிவுச் சட்டம் (Births and Deaths Registration Act)

1981 மார்ச் 6] [திரு. கே. ஏ. கிருஷ்ணசாமி]

- (4) இந்திய பதிவுச் சட்டம் (Indian Registration Act, 1908)
- (5) தமிழ் நாடு சீட்டு நிதிகள் சட்டம் (Tamil Nadu Chit Funds Act)
- (6) தனித் திருமணச் சட்டம் (Special Marriages Act)
- (7) இந்து திருமணச் சட்டம் (Hindu Marriages Act)
- (8) வரதட்சிணை தடைச் சட்டம் (Dowry Prohibition)
- (9) பார்சி திருமண, திருமண முறிவு சட்டம்
(Parees Marriages & Divorce Act)
- (10) திருவாங்கூர் சிட்ஸ் சட்டம் (Tiruvangore Chits Act)
- (11) இந்திய முத்திரைச் சட்டத்தில் சில விதிகள் (Certain Provision

of the Stamp Act) ஆகிய எல்லாவற்றையும் நிறைவேற்றிக் கொண்டு வருகிறது. இப்படிப் பல சட்டங்களைச் செயல்படுத்த வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. காலத்தின் கட்டாயம் ஏற்பட்ட பிறகு இந்தச் சட்டத்திற்கு ஒரு திருத்தம் கொண்டு வருகிறோம். ஏதோ விளம்பரத்திற்காக அல்ல. தேவையைக் கருதி, அவசியம் கருதித்தான் செய்கிறோம். அதற்குக் காரண காரியங்களைக் கூறியிருக்கிறோம். 'ஆப்டிஜெக்ட்ஸ் அண்டு ரீசன்ஸ்' என்பதில் தெளிவாகக் கொடுத்திருக்கிறோம். அதிலே கருத்து வேறுபடலாம். ஆனால் குழந்தை விளையாட்டாக இதை இந்த அரசாங்கம் கொண்டு வர இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். அதனும் இதுபோன்ற கண்ணியமிக்க சபையில், உறுப்பினர்களைப் போன்ற விவரம் தெரிந்த பேருமக்கள் மத்தியிலே இதைக் கொண்டு வருகிறோம் என்றால், ஒரு முறை அல்ல. இரு முறைகள் அல்ல, மூன்று முறைகள் அல்ல, ஆயிரம் முறைகள் அதையென்றி யோசனை செய்துதான் இந்தச் சட்ட முன்வடிவுகளைக் கொண்டு வருகிறோம். அதிலே கருத்து மாறுபடலாம், வேறுபடலாம். அவை ஹைநாயகம் அளித்திருக்கின்ற உரிமைகள். இன்றைக்கு மாறுபட்டிருக்கிறார்கள். வேறுபட்டிருக்கிறார்கள். அந்த நிலையில் நாங்கள் விளக்கம் சொல்வது எங்களுக்கு தார்மிகக் கடமை. பிறகு அந்தக் கருத்துக்களை உறுப்பினர்கள் மறுக்கின்ற நிலையில், அதைக் காலத்திற்கு விட்டுவிட்டு, எங்கள் கடமையைச் செய்ய வேண்டியதாக இருக்கின்றது. அந்த வகையிலேதான் உறுப்பினர்கள் எல்லாம் கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். சில விவரங்களைக்கூட கேட்டிருக்கி

(பிற்பகல் 12-40)

றார்கள். அந்த விவரங்களுக்குச் சில விளக்கங்களை அளிப்பது என்னுடைய கடமையென்று கருதுகிறேன். இன்றைக்குப் பொதுவாக இதனை வரவேற்ற நண்பர்களும் அல்லது சில நிலைமைகளில் மாற்றங்களைக் கொண்டுவரச்

[திரு. கே. ஏ. கிருஷ்ணசாமி]

[1981 மார்ச் 6]

சொன்ன உறுப்பினர்களும் ஒரு கருத்தைச் சொன்னார்கள். இன்றைக்கு தகுதியுள்ளவர்கள் அங்கே இருக்கிறார்கள், புதிய முயற்சி காரணமாக அவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பின்மை ஏற்பட்டுவிடக் கூடாதென்ற விவரத்தைச் சொன்னார்கள்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. தாமோதரன் அவர்கள் பேசும்போது, ஒரு கருத்தைச் சொன்னார்கள். இது அவசியமே இல்லை, இன்றைக்கு உள்ளவர்களாலே என்ன தவறுகள் நடந்துவிட்டன, படித்தவர்கள் எழுதுவதில்கூட தவறுகள் நடக்கின்றன, இன்றைக்கு எழுதுபவர்கள் என்ன தவறுகள் செய்து விட்டார்கள், வழக்கறிஞர்கள் எழுதும் பத்திரங்களில்கூட குறைகள் இருக்கின்றன என்று இரண்டு விவரங்களைச் சொன்னார்கள். இந்தச் சட்ட முன்வடிவு கொண்டு வந்ததற்குக் காரணம், அனுபவத்தில் அங்கே சில குறைபாடுகளைக் கண்டறிந்ததுதான். பொறுப்பு வாய்ந்த ஆடிட்டர் ஜெனரல் அவர்கள் கூட அவற்றைச் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு நடைமுறையில் சில பலவீனங்கள் அங்கே இருக்கின்றன. குறிப்பாகக் கிராமங்களில் இருக்கிறவர்கள், விவரம் தெரியாதவர்கள், அறியாமையில் இருக்கிறவர்கள் பதிவு செய்ய வருகின்றபோது, சில பேர்கள், சட்டத்தில் பாதுகாப்பு இல்லாததால், சட்டத்திலுள்ள சந்து பொந்துகளை வைத்துக்கொண்டு, அவர்களை எமாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று ஆடிட்டர்-ஜெனரல் அவர்களே சொன்னதாலும். நம்முடைய அனுபவத்தாலும், அந்தக் குறைகளைப் போக்குவதற்கு முயற்சி எடுத்திருக்கிறோம்.

திருச்சி மாவட்டத்தில், பெரம்பலூர் தாலுக்காவில், பூலம்பாடி என்ற கிராமம் இருக்கிறது. அங்கு சர்வே எண் 335/1-ல் 2.34 ஏக்கர் நிலத்தினை ஆ. 1,500-க்கு வரதம்மாள் என்பவர் விற்றார். தமக்கு உரிய நிலம் 1.34 ஏக்கரே என்றும், 2.34 எனக் கைத் தவறுதலாக கிரையப் பத்திரத்தில் எழுதப்பட்டுவிட்டது என்று கூறி, ஒரு பிழைத் திருத்தல் பத்திரம் ஒன்றினைப் பின்னர் எழுதினார். இப்பத்திரத்தின் தன்மை பற்றி வருவாய் வாரியக் கருத்து கோரப்பட்டது. முத்திரைச் சட்டத்தின்படிப் பிழைத் திருத்தல் பத்திரம் ஆ. 1,500-க்கு உரிய ஒரு கிரையப் பத்திரம் என்றும், அவ்வாறே முத்திரைத் தீர்வை வசூலிக்க வேண்டுமென்றும் வாரியம் தீர்ப்பளித்தது. பத்திரம் எழுதுபவரின் பிழை காரணமாக கிரையம் பெறுபவர் இருமுறை தீர்வை வழங்க வேண்டி நேர்ந்துள்ளது. இப்படிப்பட்ட குறைகள் இருக்கின்றன.

இதேபோல் விழுப்புரம் பதிவு மாவட்டத்தில் ஒருவர் உயில் பத்திரம் எழுதினார். பத்திரத்தின் இடையில் கிழக்கண்ட சொத்தினை இன்றே ஒப்படைத்துவிட்டேன் என்னும் வாசகம் கண்டிருந்தது. இறுதியில் உயிலுக்

1981 மார்ச் 6]

[திரு. கே. ஏ. கிருஷ்ணசாமி]

சூரிய வாசகங்களான “ இந்த உயில் என் ஆயுளுக்குப் பின் அமுலுக்கு வா வேண்டியது ; இதை மாற்றவும் ரத்து செய்யவும் எனக்கு அதிகாரமுண்டு” என்னும் வாசகங்கள் அமையப்பெற்றிருந்தன. இப்பொருள் குறித்து நீதி மன்றங்களின் தீர்ப்பின் அடிப்படையில் இப்பத்திரம் உயில் என முடிவு செய்யப்பட்டது என்றாலும், பத்திரம் எழுதியவரின் நோக்கு யாது என்பதைத் தெளிவாக அறிவது இயலவில்லை. செட்டில்மென்ட்டுக்கும் உயிலுக்கும் வேறுபாடு அறியாததால் பத்திரம் எழுதுபவர் இவ்வாறு இடர்தரும் வகையில் பத்திரம் எழுதிவிட்டார். பத்திரம் எழுதுபவரின் நோக்கம் யாது என்று தெளிவாக அறிய முடியவில்லை.

திரு. க. இராமமூர்த்தி : அதுவே அவருடைய நோக்கமாக இருக்கலாம்

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. கிருஷ்ணசாமி : It is a debatable point.

அவர் ஒன்றைச் சொல்லியிருப்பார் எழுதுகிறவர் வேறு ஒன்றைப் புரிந்து கொண்டிருப்பார். அவருக்கு வழிகாட்ட அது வாய்ப்பாக அமைந்திரா தென்பது என்னுடைய யுகம். இப்படி நடைமுறையிலே இருக்கிறது. பத்திரங்களை எழுதுகிறவர்களுக்கு அந்தச் சட்டத்தின் தன்மைகள், அந்த உணர்வுகளைப் புரிந்து எழுதும் தகுதி இருக்க வேண்டும். அவர்களுக்குக் குறைந்த பட்ச ஞானம் இல்லாத காரணத்தால், இப்படிப்பட்ட சிக்கல்கள் ஏற்பட்டு, நீதி மன்றங்களுக்குச் சென்று, பிசுந்த பணச் சமையை, மனச் சமையை கிராமங்களிலே உள்ள மக்களுக்கு, அறியாத மக்களுக்கு ஏற்படுத்துகிறது. எனவே பத்திரங்களை எழுதுபவர்களுக்கு குறைந்தபட்சத் தகுதி இருக்க வேண்டும், குறைந்தபட்ச அனுபவம் இருக்க வேண்டும். என்ற நல்லெண்ணத்தில்தான் இந்தச் சட்ட முன்வடிவு கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறதென்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். 10, 20 குறைபாடுகளை நான் நேற்றையதினம் தேடி எடுத்து வைத்துள்ளேன். இப்படிப்பட்ட குறைபாடுகள் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. தாமஸ் அவர்கள் பேசுகின்றபோது வழக்கறிஞர்களுக்கு உரிமம் வழங்கிவிட்டால், பெருகி வரும் வழக்கறிஞர்களின் வேலை ரில்லாத் திண்டாட்டத்தைப் போக்கலாம், அவர்கள் பயிற்சி பெற்றிருக்கிறார்கள் அவர்களுடைய பணியையும் தக்க முறையிலே பயன்படுத்திக் கொள்ள முடியுமென்ற விவரங்களைச் சொன்னார்கள்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : பச்சத்திலுள்ள வழக்கறிஞர் சொன்னாலோ என்னவோ, வாத்தியாருக்கு !

[1981 மார்ச் 6]

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. கிருஷ்ணசாமி : அது மட்டுமல்ல, அமெரிக்கா, மலேசியா போன்ற நாடுகளில் இது போன்ற வழக்கறிஞர் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களுக்கு உரிமம் வழங்கப்படுகிறதென்று சொன்னார்கள். அதையும் நான் கண நேரம் எண்ணிப் பார்த்தேன். தக்கவர்களிடத்தில் யோசனை செய்து பார்த்தேன். அப்படி யோசனை செய்து பார்க்கிறபோது, இன்றைக்கு அப்படிப்பட்ட ஒரு நடைமுறையை விரிவாக்குவோமானால், நான் ஏற்கெனவே சொன்னது போல், இன்றைக்குப் பத்திரப் பதிவில் பெரும்பகுதியினராக ஈடுபட்டுள்ள பத்திரம் எழுதுகிறவர்கள் நிலை என்னவாகும் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். அந்தக் காரியத்திலே ஈடுபட்டுள்ள எளியவர்கள் நிச்சயமாகப் பாதிக்கப்படுவார்களென்ற நிலைமைகள் இருக்கின்றன. அது மட்டுமல்ல, பெரிய அளவிற்குத் தொகை இருந்தால்தான் வழக்கறிஞர்கள் எழுதுவார்கள். பெரிய அளவிற்கு அவர்களுக்கு வரவு இருந்தால்தான், அதை ஏற்றுக்கொள்கிற சூழ்நிலை இருக்கிறது. இன்றைக்கு மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்களின் அரசு ஏற்பட்ட பிறகு, சிறு கிராமங்களில்கூட 8 கிலோ மீட்டர் தூரத்திற்குள் ஒரு துணைப் பதிவாளர் நிலையம் இருக்க வேண்டுமென்று முடிவு செய்யப்பட்டு, நடவடிக்கை எடுக்கப்படுகிறது. அதன் மூலம் கிராம மக்களுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டும் என்று, அந்தப் பணி விரைவு படுத்தப்பட்டு வருகிறது. இந்த நிலையில், அந்த சின்னஞ்சிறு கிராமங்களில் வழக்கறிஞர்களின் பணி கிடைக்குமா? சேவை கிடைக்குமா என்றால், அது இயற்கையில் நடக்கக் கூடியதாக, மெய்யாக இருக்கக்கூடியதாக இல்லை. கிராமங்களில் அது கிடைக்காதென்று கருதுகிறேன். ஆனால் இதை பல வழக்கறிஞர்கள் பயன்படுத்தாமல் இருக்கிறார்களா என்றால், பயன்படுத்துகிறார்கள். பணக்காரர்கள், வசதிபடைத்தவர்கள் வழக்கறிஞர்களை வைத்துத் தான் பத்திரங்களை எழுதுகிறார்கள். அப்பட்டப்பட்டவர்களுக்கு மட்டுமே இந்த உரிமையை வழங்குவதென்ற நிலைமை ஏற்படுமானால், ஏழைகளும் இந்த வசதிகளைப் பெறுவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படும். ஆனால் ஏழைகளுடைய நிலைமை இப்படி பத்திரங்களை எழுதுவதற்கு உகந்ததாக இராதென்ற காரணத்தால், அந்தக் கருத்திற்கு உடன்பட முடியவில்லை என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. தாமஸ் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திருமதி மந்தாகினி கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் பேசுகிறபோது, 50 விழுக்காடு பெண்களுக்குப் பத்திரப் பதிவிலே உரிமம் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அந்தக் கருத்தை ஆய்வில்

1981 மார்ச் 6]

[திரு. கே. ஏ. கிருஷ்ணசாமி]

எடுத்துக்கொண்டு, விதிகளை விரிவாக்குகின்றபோது அனுதாபத்தோடு கவனிக் கப்படுமென்பதை இந்த நேரத்திலே நான் அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இன்றைக்குப் பணியாற்றிக்கொண்டிருப்பவர்கள் பணி பாதிக்கப்படாமல் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். இன்றைக்கு கோளாவிலே இருக் கின்ற அந்தச் சட்டத்தின்படியே குறைந்தபட்சம் 5 ஆண்டுகள் அதிலே பயிற்சி பெற்றவர்கள், 5 ஆண்டுகள் தொடர்ந்து பத்திரம் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறவர் களுக்கு உரிமம் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(பிற்பகல் 12-50)

அதனைப் போலவே கோளத்தில் சட்டத்திலே பல விதிகளை உருவாக்கியிருக் கிறார்கள். 'தேர்ட் பாரம்' படித்தால் போதும் என்கிற முறையில் கல்வித் தகுதி வைத்திருக்கிறார்கள். 5 ஆண்டுகள் பத்திரம் எழுதுகின்ற தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தவர்களுக்கு முன்னுரிமை கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்று சொல்லி யிருக்கிறார்கள். வழக்கறிஞர்களுக்கும், முன்னுரிமை அளிக்கப்பட வேண்டு மென்று கோளா சட்டத்திலே சொல்லியிருக்கிறார்கள். நல்ல, தேவைப்பட்ட, சிறந்த அம்சங்களை எடுத்துக்கொண்டு மேலும் நாம் எந்த அளவுக்கு வேண்டுமோ அந்த அளவுக்குச் சட்டத்தைச் செழுமைப்படுத்துவோம். எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் இப்போது தகுதியுடன் இந்தப் பணியைச் செய் கின்றவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பின்மை ஏற்படாமல் இருக்குமாறு பார்ப்பதில் இந்த அரசு கவனமாக இருக்கும். 4 நாட்களுக்கு முன்பு நான் சட்டமன்றப் பேரவையில் பேசும்போது கூட இதுபற்றி ஒரு கருத்தைச் சொன்னேன். மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் திரு. இராமமூர்த்தி அவர்களும், திரு. ஏ. ஆர். தாமோதரன் அவர்களும் இதை எதற்காக அரசு கொண்டு வந்திருக்கிறது என்பதைப்பற்றிச் சொல்லும்போது, ஏதோ இந்த அரசு இதின் கவனம் செலுத் தாமல் கொண்டு வந்திருப்பதாகச் சொன்னார்கள். இதுபற்றி சென்ற ஆண்டு ஒரு ஆய்வு செய்து பார்த்தோம். டெபிசிட் ஸ்டாம்பு, குறைவாக முத்திரை மதிப்பிடப்பட்டு அதன் காரணமாக ஸ்டாம்பு குறைவாகச் செலுத்தப்பட்டு அதன் காரணமாக அரசுக்கு வரவேண்டிய வருவாய் குறைவாக வருகின்ற முறை பரவலாக இருந்திருக்கிறது. மாண்புமிகு எதிர்க் கட்சித் தலைவர் திரு. சங்கரலிங்கம் அவர்களும் இருக்கின்ற நடைமுறை நிலவரங்களையெல்லாம் சொன்னார்கள். குறைந்த அளவு ஸ்டாம்பு செலுத்தப்பட்டதால், தமிழ் நாட்டில் மட்டும் 70 ஆயிரம் ஆவணங்களுக்கு சென்ற ஆண்டு குறைவாக ஸ்டாம்புக் கட்டணம் செலுத்தப்பட்டிருக்கிறது. பிறகு, அவையெல்லாம்

[திரு. கே. ஏ. கிருஷ்ணசாமி]

[1981 மார்ச் 6]

கண்டு பிடிக்கப்பட்டு, 49-வது விதியின்படி மீண்டும் அவையெல்லாம் பரிசீலனை செய்யப்பட்டு, 3 கோடியே 23 லட்சம் ரூபாய் திரும்பப் பெறப்பட்டிருக்கிறது. இன்றைய தினம் பத்திரத்தை எழுதுபவர்கள் சொத்து மதிப்பைக் குறைவாக எழுதிப் பதிவு செய்து விடுகிறார்கள். அந்த டாக்குமென்ட் ரைட்டர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்க இப்போது நமக்கு சட்டப் பாதுகாப்பு இல்லை. சட்டப் படி அது குற்றம். ஆனால் சட்டப்படி அவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்க அரசுக்குச் சட்டப் பாதுகாப்பு இல்லை. அந்தச் சட்டப் பாதுகாப்புக்காகத் தான் இந்தச் சட்ட முன்வடிவு இப்போது அவையினுடைய அனுமதிக்காகக் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. நான் ஏற்கெனவே சொன்னதுபோல், கிராம மக்களிடையே இன்றைக்கு இருக்கிற சேவையை விரிவுபடுத்தவும், விரைவுபடுத்தவும், தகுதியில்லாதவர்கள் வேறு வேலை ஒன்றும் கிடைக்காவிட்டால் இரண்டு ஆண்டுகள், மூன்று ஆண்டுகள் காத்திருந்து விட்டு திடீரென்று இந்த வேலைக்கு வந்து விடுகிற நிலையைப் போக்கவும், 5 ஆண்டுகள், 10 ஆண்டுகள் அனுபவம் பெற்று தகுதி பெற்றிருப்பவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு கொடுக்கவும், அரசின் வருமானத்தை எந்த விதத்திலும் ஊனம் ஆக்காமல் செய்கின்ற வகையிலும் இந்தச் சட்டத் திருத்தம் ஒரு முற்போக்குச் சட்டமாக, ஏழையெளியவர்களுக்குப் பயன்படுகின்ற சட்டமாக இங்கே கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. டன்னெடுங் காலமாக இருந்து வருகிற சட்டத்தின் விதிகளைப் பயன்படுத்தி, இந்த ஆவணங்களை எல்லோரும் எழுதிவிடுகிறார்கள். ஒரு காலத்தில் நிலம் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் மட்டும்தான் பத்திரம் எழுதினார்கள். ஆனால் காலம் மாறி வருகின்ற இன்றைய சூழ்நிலையில் திருமணம் சம்பந்தமாகப் பத்திரம் எழுத வேண்டியிருக்கிறது. வணிகர்கள், வியாபாரிகள் இப்படிப்பட்டவர்களுக்குப் பத்திரம் எழுத வேண்டியிருக்கிறது. காலம் செல்லச் செல்ல பணிகளின் தன்மை வளர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது. அதற்கேற்ப சட்டத் திருத்தங்களைக் கொண்டு வர வேண்டியது இந்தத் துறையின் தார்மிகக் கடமை. தொடர்பில் முதல் கல்லறை வரை இதனுடைய பணி பின்னிப் பிணைந்திருக்கிறது.

திரு. இராமமூர்த்தி அவர்கள் பேசும்போது, சில நல்ல விவரங்களை இங்கே சொல்லியிருக்கிறார்கள். டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம் அவர்கள் பேசும்போது, ஒரு விவரத்தைச் சொன்னார்கள். பத்திரம் எழுதுகிற முறையை ஒழுங்குபடுத்த வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். குறிப்பிட்ட வடிவில் பத்திரங்கள் இருக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். ஆனால் இன்றைக்குப் பத்திரங்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட வடிவில் இல்லை, ஆகவே பத்திரங்களை ஒரே ஸ்டான்டர்ட் ஆகக் கொண்டுவர ஏதாவது வழிவகை இருக்கிறதா?

1981 மார்ச் 6] [திரு. கே. ஏ. கிருஷ்ணசாமி]

என்றும் கேட்டார்கள். இதை தமிழகம் முழுமைக்கும் ஒழுங்கு முறையில், ஒரே வடிவில் கொண்டுவர அரசு விரும்புகிறது. ஆவணம் எழுதுகிறவர்களை இந்த அரசு எப்படி ஒழுங்கு முறைக்கு உட்பட்டவர்களாகக் கொண்டு வர வேண்டுமென்று விரும்புகிறதோ அதே போல பத்திரம் எழுதுகிற முறையும் குறிப்பிட்ட ஒரே வடிவில் இருக்க வேண்டுமென்கிற கருத்தினை அரசு பரிசீலித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை மட்டும் நான் மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுக்கு இப்போது சொல்லிக் கொள்வேன். மலேசியா போன்ற நாடுகளில் ஆவணங்கள் அச்சடிக்கப்பட்டு, ஒழுங்கு படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன, எல்லாம் ஒரே 'ஸ்டான்டர்ட்' ஆக இருக்கின்றன. கிரயம், ஈட்டு, பரிவர்த்தனை போன்றவைகள் அச்சடிக்கப்பட்டு அதற்கான மாதிரிப் படிவம்கூட இருக்கிறது. பத்திரங்களை ஆய்வு செய்த மாநிலக் கணக்காயர் அவர்கள் தன்னுடைய அறிக்கையில் ஆவணங்களின் தன்மைகளை அறிந்தோ அறியாமலோ மாற்றம் செய்தல் போன்ற தன்மைகளின் காரணமாக அரசுக்கு வர வேண்டிய முத்திரைக் கட்டணம் குறைகிறது என்று சொல்லி, பத்திரங்கள் எல்லாம் ஒரே வடிவில் ஒழுங்குபடுத்தப்பட வேண்டுமென்று பரிந்துரை செய்திருக்கிறார். இந்த அரசு அதைப் பரிசீலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இவ்வாறு ஒழுங்கு படுத்துவதன் மூலம் அது ஏழையெளிய மக்களுக்குப் பயன்படும். அதற்குச் சட்டத் திருத்தம் தேவைப்படும். ஆவணங்களைத் தயாரிப்பதும் எளிதாகும். பதிவுக் கட்டணமும் எளிதாக்கப்படும். இந்த முறை காரணமாக ஒரு புதிய முறையை ஆவணங்கள் எழுதுபவர்கள் நடைமுறைக்குக் கொண்டு வருவார்கள். அப்படி உருவாக்கப்பட்டால், மக்களும் ஏமாற்றத்திலிருந்து விடுவிக்கப்படுவார்கள். நடைமுறையில் அத்தகைய ஒரு சட்ட முன்வடிவினை உருவாக்க வேண்டிய நியாயமான நிலைக்கு அரசு வந்திருக்கிறது. மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் என்ன விரும்புகிறார்களோ அந்த எண்ணம் நிச்சயமாக ஈடேற எந்த நடவடிக்கையையும் எடுக்க, இந்த அரசு உறுதுணையாக இருக்கும் என்பதோடு, அது அரசின் ஆய்வினும் இருக்கிறது என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். பின்னால் அவையின் அனுமதிக்காக அதைக் கொண்டு வருகிறேன் என்பதைச் சொல்லி, அதற்கு முன்னதாக இங்கே கொண்டு வரப் பட்டிருக்கிற பத்திரம் எழுதுபவர்களுக்கு உரிமம் வழங்கப்பட வேண்டுமென்று அதிகாரம் வழங்குகிற இந்தச் சட்ட முன்வடிவை மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்று கேட்டு அமைகிறேன்.

276 1981 ஆம் ஆண்டு பத்திரப் பதிவு (தமிழ்நாடு திருத்தச்) சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 10/1981)

[1981 மார்ச் 6]

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : அவை முன் உள்ள பிரச்சினை—

“சட்டமன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட, 1981 ஆம் ஆண்டு, பத்திரப் பதிவு (தமிழ் நாடு திருத்தச்) சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 10/1981) ஆய்விற் கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும்”.

தீர்மானம், அவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டது.

சட்ட முன்வடிவு, பிரிவுவாரியாக, ஆய்விற் கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

பிரிவு 2.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : பிரிவு இரண்டுக்கான திருத்தத்தை மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. பா. ரா. தாமஸ் முன்மொழிவார்.

THIRU P. R. THOMAS: Sir, I move the following amendment:—

“In clause 2 add the following words at the end of the proposed section 89-B:—

“And such rules may also provide that certain special categories of documents should be drafted, attested and presented for Registration only by practising Advocates.”.

THIRU A. R. DAMODARAN: I second it.

THIRU K. RAMAMOORTHY: Sir, I move the following amendment:

“In clause 2, add the followig sub-clause to the proposed new Section 89-B:

“Document writers in existence to-day with a minimum experience of one year before any of the Registration offices in the State shall be granted licences automatically on application in the prescribed form and on payment of the prescribed fees.”

THIRU A. J. DOSS: I second it.

திரு. பா. ரா. தாமஸ் : மாண்புமிகு ஊரகத் தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் இங்கே பேசுகின்றபோது ஏதோ நான் இந்தப் பத்திரம் எழுதுகின்ற தொழிலை முழுவதும் வழக்கறிஞர்களுக்குத்தான் வழங்க வேண்டுமென்று வேண்டு கோளாக நான் கொடுத்ததாகக் கூறினார்கள். நான் என்ன கருத்தில் சொன்னேன் என்றால், குறிப்பிட்ட சில நுட்பமான, சிக்கலான, சிரமமான பத்திரங்களை வழக்கறிஞர்கள் எழுதுவதற்கான உரிமங்களை வழங்கி பிரத்தி யேகமாக அவர்களுக்கு இந்தச் சலுகை அளிக்கப்பட வேண்டுமென்று

1981 மார்ச் 6]

கூறினேனே தவிர, முழுமையாக இந்தப் பத்திரம் எழுதுகின்ற உரிமத்தை வழக் கறிஞர்களுக்கே அளிக்க வேண்டுமென்று கூறவில்லை. ஆகவே இதற்குத் திருத்தம் கொண்டுவரும்போது உரிய வழிவகை செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லி முடிக்கிறேன்.

(பிற்பகல் 1-00)

*திரு. க. இராமமூர்த்தி : என்னுடைய திருத்தத்தையொட்டி ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்கிறேன். பத்திரம் எழுதுகின்ற பணியிலே ஈடுபட்டிருப் பவர்கள், அவர்களுடைய தொழில், அல்லது அந்தப் பத்திரம் எழுதுவதையே தொழிலாக வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் எந்த விதத்திலேயும் பாதிக்கப்படாமல் இருக்க வேண்டும் என்ற உணர்வோடுதான் என்னுடைய திருத்தம் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. சில தவறுகள் நடைபெற்றன என்பதை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். சில பத்திரங்கள் எழுதப் படும்போது, அது உயிலா அல்லது செட்டில்மென்டா என்று தெரிந்துகொள்ள முடியாத அளவிலே இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். பத்திரம் எழுதுகின்ற வர்களுடைய பணி என்னவென்றால், சொத்துக்கு உரியவர்களின் நோக்கத்தின் படியே எழுதுவதாகும். அப்படி எழுதச் செய்வது சொத்துக்கு உரியவர் களுக்கு இருக்கின்ற உரிமை என்பதோடு மட்டுமல்ல, அவர்கள் வேறு பல குடும்பச் சூழ்நிலைகளாலே, எழுதுகின்ற பத்திரங்கள் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்ற அளவிலே ஒரு வரையறை இல்லாமல் அவர்கள் விருப்பப்படி எழுதச் சொல்லும்போது, அவர்களின் விருப்பப்படி எழுதுவதே ஒரு திறமை. அதை மறுப்பதாக இருக்கக்கூடாது. இந்தச் சட்டத்தின் நோக்கம், பத்திரத் திலே சில சமயங்களிலே சர்வே நம்பர் கூட விட்டுப் போகின்றது. வழக் கறிஞர் எழுதினால்கூட, இந்தத் தவறுகள் ஏற்பட்டு விடுகின்றன. எப்படிப் பட்டவராக இருந்தாலும், இந்தவிதமான குறைகள் ஏற்படுகின்றன. திண்டி வனத்திலே இருக்கும் ஒருவர், பத்திரம் எழுத விரும்புவவர் திண்டிவனத்திலே இருக்கிற வக்கிலைத்தான் பார்க்க வேண்டும். அதைத்தாண்டி சென்னைக்கு வரும்போது, திண்டிவனத்திலே இருக்கும் வக்கில் சொன்னது தவறு என்று இவர்கள் சொல்கிறார்கள். கோர்ட்டிலே அப்பீலுக்கு வரும்போது என்ன சொல்கிறார்கள் என்று சொன்னால், 'எனய்யா கீழ்க்கோர்ட்டிலே உன்னுடைய வக்கில் சரியாகச் செய்யவில்லையே?' என்று கேட்கிறார்கள். ஆகவே, எழுது கின்ற எழுத்துக்களுக்கும் வார்த்தைகளுக்கும் பொருள் தெரிந்து எழுதுகின்ற முறைதான் வேண்டும். சில பத்திரங்கள் பதிவாக இன்றைக்குத்தான் குறைகள் எல்லாம் தெரிய வந்தது என்று சொன்னார்கள். இதிலே

278 1981 ஆம் ஆண்டு பத்திரப் பதிவு (தமிழ்நாடு திருத்தச்) சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 10/1981)

[1981 மார்ச் 6]

Registration Officer அவர்களுடைய பங்கு என்ன? அவரே பண்ணியிருக்கலாமே? ஏன் பண்ணவில்லை? அப்படியென்றால் அங்கே இருப்பவர்களுக்கு இதிலே பங்கு இருக்கிறது என்று அர்த்தமா? அல்லது அங்கே முடியவில்லை என்று அர்த்தமா? தகுதிபெற்று உத்தியோகத்திலே இருப்பவர்களால் இதையெல்லாம் தடுக்க முடியவில்லை. இந்தக் குறைகளை முதலில் போக்க வேண்டும். Under-estimate குறைத்து மதிப்பீடு போடுவதைப் பொறுத்தவரையில், பல பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன. ஆகவே முடிவல்ல. கோர்ட்டுக்குப் போக்கூடியதாக இருக்கிறது. 'நான் சொன்ன மதிப்பு தான் சரி' என்று சொல்லி சொத்துக்குச் சொந்தக்காரர்கள் மீண்டும் நீதிமன்றத்திற்குப் போகும் வாய்ப்பு இருக்கிறது. Under-estimate என்பது Market Value மாறும்போது வருகிறது. அதிலே எப்போதும் difference of opinion கருத்து மாறுபாடு இருக்கிறது. 'இது அதிகமான மதிப்பு' என்று சில நேரங்களில் சொல்கிறார்கள். என்னைப் பொறுத்தவரையில், 'என்னுடைய சொத்துக்கு இவ்வளவு மதிப்பு இல்லை' என்று வாதிடும் உரிமை இருக்கிறது. அந்த அடிப்படையிலே சில தவறுகள் நடந்திருக்கலாம். அதனால், எல்லாமே தவறு என்றும் சொல்லிவிட முடியாது. வழக்கறிஞரே பல இடங்களிலே 'டிராப்ட்' பண்ணுகிறார். அப்படி வழக்கறிஞர் 'டிராப்ட்' பண்ணி எழுதிக் கொடுப்பதை பிறகு பத்திரம் எழுதுபவர் தான் எழுதுகிறார். "வழக்கறிஞர் எழுதிக்கொடுத்தாலும்", யார் Document Writer ரோ "அவரிடம் சென்று எழுதிக்கொண்டு வா" என்று சொல்கிறோம். ஆகவே, அவர்களுக்குச் சங்கடம் வராமல், இதற்கான விதிகளை நிர்ணயிக்கும் போது, பார்த்து விதிகளை வகுக்க வேண்டும். மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் 5 ஆண்டுகள் அனுபவம் வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அந்தத் தொழிலை ஓராண்டுக் காலம் நடத்தியிருக்கிறார்கள் என்று சொன்னாலே அவர்களுக்கு அனுபவம் இருக்கிறது. அவர்களை வைத்து மக்கள் எழுதுகிறார்கள் என்று சொன்னால், அவர்களுடைய திறமையைச் சமுதாயம் அங்கீகரித்துவிட்டது என்றுதான் பொருள். ஆகவே, '1 ஆண்டுக் காலம்' என்பதை, எனது திருத்தத்தை ஏற்றுக்கொள்ளலாம் என்று சிபாரிசு செய்கிறேன். மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் விதிகளிலே இவ்வாறு கொண்டு வரவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தும் அளவிலே என்னுடைய திருத்தத்தை முன்மொழிகிறேன்.

* THIRU A. R. DAMODARAN: Sir, I just want to make one or two observations. I appreciate the Hon. Minister's intention in bringing in this Bill. But, I would like to inform him that all these defects that he has pointed out about under-valuation of documents,

1981 மார்ச் 6]

[Thiru A. R. Damodaran]

about the confusion between settlement and will, etc., will not be solved by having licensed document writers. As the hon. Member Thiru Ramamoorthy pointed out, it is because the intention of the testator itself was confused that the document had to go to the High Court. The main difficulty in this measure relates to those people who are already writing documents. The Hon. Minister has said that when he promulgates the rules, he will try to absorb all these people who are now writing documents. It can never be done because if the Government are going to prescribe a minimum qualification like S.S.L.C., certainly 10,000 people are going to be disqualified and the Government cannot say that they will take them. How are the Government going to judge the capacity of the document writers? They will have to have some objective test or prescribe a minimum qualification. So, this measure is going to deprive about 10,000 or 15,000 people of the little employment that they are having by writing documents sitting underneath the trees beside the Registration offices.

Regarding the standardisation of forms, the Government cannot undertake this responsibility because if anything goes wrong in the standard form, then, again the Government will have to give an amendment to it. I would like to inform the Hon. Minister that, in our libraries, there is a huge volume titled "Bhindra's Law of Draftsmanship" in which they have furnished specimen forms for various documents like sale deeds, mortgage deeds, partition deeds, agreements, etc. Probably, the Hon. Minister may advise the Tamil Research Department to go through the ready-made documents given in that printed book which is in use for the past 50 years. Many advocates refer to these documents when writing different documents. Very few advocates have got the time to draft original documents. This is no reflection on advocates at all. But, we have to go by precedents. I would request the Hon. Minister to ask the Tamil Research Department to go through the ready-made documents to prepare some such type of forms which can be printed by some non-official organisation because the Government cannot undertake the responsibility of preparing documents as it will give rise to all sorts of legal objections. If an analysis of the documents that have been registered is made one will find that nearly 80 per cent of them are very simple documents like usufructuary mortgage deeds, sale deeds, etc., which can be covered by proform Tamil document-forms. If this can be

280 1981 ஆம் ஆண்டு பத்திரப் பதிவு (தமிழ்நாடு திருத்தச்) சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 10/1981)

[Thiru A. R. Damodaran]

[1981 மார்ச் 6]

provided, even the document writers may become unnecessary and we ourselves can write many of the documents. I want this suggestion to be considered by the Hon. Minister.

My other suggestion is that in the heavy Registration officers in the Registration Department, the Hon. Minister can easily have "Xerox" copying machines for preparing copies of documents which now take 2 or 3 months. It can be done in the major Registration offices. I do not want the copying to be done free and the payment of a fee can be prescribed. But, a man who gets a document registered should be able to get immediately a copy of the document.

These are all the suggestions that I wanted to make. Thank you.

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. கிருஷ்ணசாமி : தலைவர் அவர்களே. ஒரு விவரத்தை மட்டும் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. தாமோதரன் அவர்கள் இன்றைக்குப் பத்திரங்களைப் படிவங்கள் எடுப்பதில் சுணக்கமும், காலதாமதமும் ஆகிறது என்ற விவரங்களை எடுத்துச் சொன்னார்கள். அந்தக் காலதாமதத்தையும், சுணக்கத்தையும் போக்குவதற்கு சென்னை-மதுரை போன்ற பெரிய நகரங்களில் 'படிவங்கள் எடுக்கின்ற இயந்திரங்களை' வழங்க பரிட்சார்த்தமாக இன்றையதினம் ஏற்பாடு செய்து படிவங்களை விரைவிலே கொடுப்பதற்கு அரசு ஆவன செய்து வருகிறது. மேலும் படிவங்களைக் கேட்பவர்களுக்கு அந்த முறை காரணமாக நல்ல பணியைச் செய்ய முடியும் என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. தாமஸ் அவர்கள் திருத்தத்தை வற்புறுத்துகிறாரா?

திரு. பா. ரா. தாமஸ் : வற்புறுத்தவில்லை.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. இராமமூர்த்தி அவர்கள் திருத்தத்தை வற்புறுத்துகிறாரா?

திரு. க. இராமமூர்த்தி : என்னுடைய திருத்தத்திற்கு மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் ஒன்றுமே சொல்லவில்லையே?

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. கிருஷ்ணசாமி : ஓர் ஆண்டு பணியாற்றினாலும் அவர்களுக்கு முன்னுரிமை கொடுக்க வேண்டும் என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் சொன்னார்கள். கேரளத்திலே இன்றைக்கு 5 ஆண்டுகள் என்று வரையறுத்திருக்கிறார்கள். அதேசமயத்தில், தமிழகத்தில் சட்டம் நிறைவேறி

1981 மார்ச் 6] [திரு. கே. ஏ. கிருஷ்ணசாமி]

சட்டத்தின் அடிப்படையில் விதிகள் வகுக்கப்படும்போது, மாண்புமிகு உறுப்
பினர் அவர்களுடைய நல்ல யோசனையை ஆழ்ந்து பரிசீலிப்போம் என்று
தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

(பிற்பகல் 1-10)

திரு. க. இராமமூர்த்தி : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, நான் என்
னுடைய திருத்தத்தைத் திரும்பப் பெறுகிறேன்.

திருத்தங்கள், அவையின் அனுமதியோடு, திரும்பப் பெறப்பட்டன.

பிரிவுகள் 2, 3, 1, சட்டமியற்றும் முறை, நெடுந்தலைப்பு ஆகியவை,
அவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டன.

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. கிருஷ்ணசாமி : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே,
“சட்டமன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட, 1981 ஆம் ஆண்டு, பத்திரப்
பதிவு (தமிழ்நாடு திருத்தச்) சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட
முன்வடிவு எண் 10/1981) நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்”
என்று முன்மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : அவை முன் உள்ள பிரச்சினை—
“சட்டமன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட, 1981 ஆம் ஆண்டு, பத்திரப்
பதிவு (தமிழ்நாடு திருத்தச்) சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட
முன்வடிவு எண் 10/1981) நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்”

தீர்மானம், அவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டது.

(3) தமிழ்நாடு, 1981 ஆம் ஆண்டு, கால்நடை நோய்கள் (திருத்தச்) சட்ட
முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 14/1981).

மாண்புமிகு திருமதி கோமதி சீனிவாசன் : மாண்புமிகு மேலவைத்
தலைவர் அவர்களே,

“சட்டமன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட, தமிழ்நாடு, 1981 ஆம்
ஆண்டு கால்நடை நோய்கள் (திருத்தச்) சட்ட முன்வடிவு @ (சட்டமன்றப்
பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 14/1981) ஆய்விற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட
வேண்டும்”

என்று முன்மொழிகிறேன்.